

Perustanut 1905 Pekka Ervast

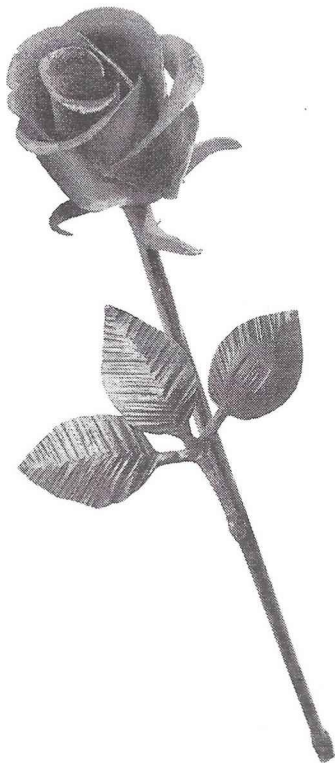
Päätoimittaja Jarmo Anttila

101. vuosikerta

Nro 3-4/2008

Jarmo Anttila

Sanan mahti – hengen miekka

Ei ihminen elä yksin leivästä vaan jokaisesta sanasta, joka on Jumalan suusta. Sanan mahti kuvaa, että sanoissa on valtava voima. Oikeat sanat oikeaan aikaan lausuttuina ovat sanoja, jotka ovat jääneet elämään läpi vuosituhanten. Ajatelkaamme vaikka Jeesuksen ja Buddhan sanoja, joita yhä toistellaan miljoonin suin. Myös pahat sanat, väärä puhe ja sanoissa elävä pahuus ovat keskellämme. Yhä vielä soivat esim. Hitlerin sanat kauniina ja tosina joidenkin korvissa. Mekin voimme sanoa muutamassa sekunnissa lähimmäisellemme sanoja, joista toipuminen voi kestää tuolta toiselta vuosikymmeniä. Jeesus sanoikin, aivan oikein, että meidän on tuomiolla tehtävä tili jokaisesta sanasta, niin lausutusta kuin lausumattomastakin.

Vuorisaarna – H. P. Blavatskyn esoteeriset ohjeet – H. P. Blavatskyn esoteerisen koulun lupaus: Sitoudun koskaan kuuntelemasta vastaan sanomatta mitään teosofiveljestä kerrottua pahaa asiaa ja lupaan luopua toisten tuomitsemisesta.

Teosofia liittää puheen kurkkuchakran toimintaan. Se on taas yhteydessä meidän sukupuolisuuteemme, sukupuolichakraan eli luovaan voimaan. Tavallinen ihminen ei kovin hyvin hallitse kumpaakaan, mutta vihityt, Mestarit, voivat luoda sanassa.

Sanat ovat tietysti vain symboleja, joille on annettu tietty sovittu yhteinen merkitys, niin että sana voi saada päinvastaisen merkityksen ääntämyksen kautta. Maailma on sanoja täynnä. Baabelin kielten sekoituksen jälkeen emme edes ymmärrä toi-

siamme. Joudumme opettelemaan vieraita kieliä ainakin täällä Suomessa pärjätäksemme maailmalla.

Aluksihan on ollut vain puhuttu sana, tai sana, joka on laulettu runomitassa. Näitä on toistettu, ja täten on entisten sukupolvien viisaus ja elämäntietämys siirtynyt seuraaville sukupolville. Meidän Kalevalamme kulki vielä suusta suuhun laulettuna satoja ja osin tuhansia vuosia, kunnes Lönnrot keksi sen tallentaa kirjaksi. Emme voi kuvitella nykyaikaista sivistystä ilman kirjoitus- ja lukutaitoa. Vaikka nämä taidot ovat olleet käytössä jo tuhansia vuosia, vasta Gutenbergin kirjapaino 1600-luvulla mullisti maailman. Vai mullistiko? Eikö maapallon väestöstä ole yhä suurin osa luku- ja kirjoitustaidottomia? Se tarkoittaa, että he ovat sanan selittäjien armoilla, niiden, jotka osaavat lukea, jotka voivat saamansa tiedon avulla joko opastaa ja auttaa tai alistaa ja johtaa harhaan kuulijoitaan.

Loputon on kiista sanojen sisällöstä ja merkityksestä. Uskonnot ja filosofiset koulukunnat ovat käyneet tätä keskustelua läpi vuosituhanten.

Meitä ruusuristiläisiä voivat kirkkouskovaiset syyttää siitä, että luemme tekstiä kuin piru Raamattua, kun annamme sanoille eri merkityksen kuin he. Sanoihin kätkeytyy aina jotakin, varsinkin, kun niillä pyritään ilmentämään henkisiä totuuksia, syntyjä syviä, ”joit’ ei laula kaikki lapset, ymmärrä yhet urohot”. Tämä kätkeyty merkitys, henkinen todellisuus ei voi ilmetä sanoissa vaan jää kätköön – tai emme tiedä oikeaa sanaa ja sitä miten se äännetään niin, että se olisi oikein myös vaieten.

Kaikissa mysteereissä, esoteerisissa kouluissa, on ollut vihkimysjärjestelmä, jossa kokelas ja pyrkijä ovat saaneet sanoja, jotka ovat salaisuus. Näin on yhä esim. nykyaikaisessa vapaamuurariudessa. Pekka Ervast kirjoitti kirjan Vapaamuurariuden kadonnut sana; alkuperäiset salaisuudet on kado-

tettu. Tämä on tapahtunut osin jesuiittojen toimesta, kun he väärensivät ja keksivät ns. korkeampia asteita. H. P. Blavatsky tuo esiin tämän saman Hunnuttoman Isiksen osassa I Teologia. Sana on kadotettu, ja ne sanat, jotka ovat olleet suuria salaisuuksia, ovat tulleet ilmi luopioiden ja varomattomien kautta. H. P. Blavatsky paljastaa monet salakirjoitukset.

Johanneksen Ilmestyksessä on kohta, jossa sanotaan: ”..sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kirjoitetun uuden nimen, sanan, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja” (monadin nimi -enkelinimi). Tuomaan evankeliumissa on mielenkiintoinen kohta: ”Jeesus otti Tuomaan erilleen ja lausui hänelle kolme sanaa. Kun Tuomas palasi toveriensa luo, nämä kysyivät häneltä: ’Mitä Jeesus sanoi sinulle?’ Tuomas vastasi heille: ’Jos kerron teille yhdenkin niistä sanoista, jotka hän lausui minulle, te otatte kiviä ja heitätte niillä minua. Mutta kivistä lähtee tuli, joka polttaa teidät.’” (13. logion).

Juutalaisille oli kiellettyä lausua Jumalan nimi JHVH, joka oli kirjoitettu vain konsonanteilla. Jehova tai Jahve tuli, kun masoreettiset pisteet otettiin käyttöön. ”Minä olen se, mikä minä olen”, palava pensas sanoi Moosekselle.

IAO oli muinaisten mysteerien pyhin nimi. I = 1 ja O = 0. Mies ja nainen, A keskellä ensimmäinen kirjain Adam, Alfa ja Omega, alku ja loppu.

Mielenkiintoista on myös etymologisesti pohtia Sanat Kumaraa (kumarra?) ja Johanneksen evankeliumin alkua: ”Alussa oli sana...” jne.

Hengen miekka tehdään sanojen merkityksen ymmärtämisestä, oikeasta ja totuudellisesta puheesta. Se antaa sanoille voimaa ja on oppilaan ase pimeyttä ja tietämättömyyttä vastaan. Se taotaan tietäjien parhaisista opetuksista ja sen avulla erotetaan valhe totuudesta. Jonkinlainen miekka täytyy

olla jo heti, kuten itämainen viveeka-kyky erottaa epätosi todesta osoittaa. Fransiskus rukoi: ”Anna minulle viisautta erottaa ne asiat, joihin voin vaikuttaa, ja voimaa kestää ne, joihin en voi.” Tämä on erottelukyky, ja sitä seuraa vairaagja – välinpitämättömyys epätodesta. Hengen miekka on sotkettu miekkaan, jolla muka voidaan erottaa hyvä ja paha: kun tappaa pahan, on hyvä voittanut. Jeesus ja Buddha eivät uskoneet tähän miekkaan vaan kehottivat siitä luopumaan, koska se syö aina lopulta kantajansa.

Hengen miekan valmistusta on teosofian, antroposofian ja ruusuristiläisyyden opiskelu. Nuo opit on sitten tuotava käytännön elämään niin, että sisäpuoli on samanlainen kuin ulkopuoli, kuten Tuomaan evankeliumissa neuvotaan.

Paavali neuvoa meitä efesolaiskirjeessä tälle tielle: ”Pankaa päällenne Jumalan koko sota-asu... pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, Jumalan sana.”

*Näitä sanoja mietiskellen
kohti Mikaelia kulkien.*

Onko sinulla ongelma?

Henryk Skolimowski

Ei minulla ole ongelmia.
Ei sinullakaan ole ongelmia.
Ongelmat ovat mielikuvituksemme haamuja.
Miten usein ne syntyvätkään
Pelostamme ja ahdistuksestamme.
Eivät ne ole todellisia.
Ne ovat itseaiheutettuja.

Ensiarvoisen tärkeää on luoda
Hyvän energian kenttä ympärilleen.
Hyvä energia parantaa ja ravitsee.
Hyvä energia on rakkauden perusta.
Ei meidän tarvitse muuta kuin antaa
Ja ottaa positiivista energiaa
Muuttaaksemme sen sitten
Parantavaksi olemassaolon riemuksi.
Ja rakkaudeksi.
Olkoon rakkaus aina kanssamme.

Unohda ongelmiasi.
Muista hyvä energiasi.
Juovu tästä energiasta.
Paranna sillä.
Tee hyviä asioita sen kanssa.
Luo kauneutta.
Tee elämäsi siitä.

Suom. M. Nurmisto

Toimittajalta, maaliskuu 1920

Pekka Ervast

Sanotaan usein, että ihmissielun kehitys käy Jumalasta yksilöllisyyteen ja siitä takaisin Jumalaan. Tämän johdosta monet totuudenetsijät, jotka vaativat että kielen sanat mahdollisimman tarkasti kuvaavat sanojen tarkoittamia käsitteitä, ovat ihmetellen kysyneet: mitä hyötyä on koko kehityksestä, jos lopulta palataan saamaan, mistä on lähdetty? Ja asiantuntijain on täytynyt heille uudestaan ja uudestaan selittää, että ihmissielu pitkällä toivioletkellään on voittanut jotakin, mitä hänellä ei ollut taipaleelle lähtiessään: tiedon omasta jumalallisuudesta, taidon käyttää elämässä jumalallisia kykyjään. Jos ihmissielu alkuaan oli kuin viaton, itsetiedoton lapsi, on se matkan päässä kuin viisas vanhus, joka tietä ja tahtaa.

Ehkä väärinkäsitys olisi vältettävissä, jos käyttäisimme toisia nimityksiä, jos tuon suuren totuuden lausuisimme esim. näillä sanoilla: ihmissielun kehitys käy joukkosielusta yksilöllisyyteen ja siitä henkielämän ykseyteen. Tällaisessa lauseessa ei ole ristiriitaa sanoissa; on vain selitettävä, mitä sanoilla tarkoitetaan. Joukkosielu on nyt jo tullut tavalliseksi sivistyssanaksi. Sen kaikki ymmärtävät. Ihmisyksilöt ovat vielä suurimmaksi osaksi joukkosielujen kannalla. Kaikki kansat ovat tavallaan joukkosieluja. Yksilöt, jotka kansaan kuuluvat, ovat täten joukkosielun osia niin sanoaksemme. He eivät ole täysin riippumattomia ja itsenäisiä olentoja, vaan oman kansansa joukkosielun kahlehtimia, sen suggestion alaisia, Tämä on yleisesti myönnetty tosiseikka, eikä sillä ole tekemisiä toisen tai toisen teorian kanssa, mikä meillä saattaa olla joukkosielun olemuksesta. Oli jouk-

kosielu sitä tai tätä, tosiasia on, että ihmiset ovat sen alaisia, siitä riippuvia katsantokannoissaan ja vielä enemmän toiminnassaan.

Mitä yksilöllisyys on, sen myös jokainen ymmärtää. Ihmisen yksilöllisyys astuu näyttämölle silloin, kun hän alkaa irtautua joukkosielusta, alkaa ajatella ja toimia itsenäisesti, alkaa tutkia itseään nähdäkseen, mitä hänessä on vierasta, mitä omaa. Voisimme sanoa tämän tapahtuvan silloin, kun ihmisestä tulee totuudenetsijä. Sitä ennen hän on kasvaessaan omaksunut määrätyn elämänuskon, määrätyn oikeuskäsitteen, määrätyn kuvan hyvästä ja kauniista, mutta alkaessaan etsiä totuutta hän on valmis hylkäämään koko entisen uskonsa, kaikki ennakkoluulonsa, kaikki mahdolliset harhakäsitteensä. Hänen täytyy niin tehdä. Uusi elämänusko ei tule ilman epäilyksiä. Totuus ei näyttäydy ihmissielulle, ellei sielu ole silmäänsä kirkkaaksi pessyt. Ainoastaan ”puhtaat sydämeistä saavat nähdä Jumalan”.

Mutta kun ihmissielu on tällä tavalla kyyneltensä Jordanissa kastettu, silloin taivaat hänelle aukenevat ja hän ”näkee Jumalan”.

Tämä jumala on juuri se hengen ykseysselämä, josta oli puhe. Sitä tietenkään ei ”maailma” ymmärrä. Monenlaisilla sanoilla on koetettu sitä kuvata. Se on autuutta, se on ikuista iloa, se on iankaikkista elämää, se on rakkautta, se on veljeyttä, se on Jumalan valtakuntaa, se on nirvanaa. Kaikkia näitä selittäviä nimityksiä on käsitetty väärin. Milloin on arveltu niiden tarkoitettavan kuolemanjälkeistä onnen tilaa, milloin maan päällä toteutettua veljellistä yhteiskuntajärjestystä, milloin vapautumista olemassaolosta kokonaan. Ja aina maailma on antanut sanoille semmoisen merkityksen, joka tavalla tai toisella hivelee ihmisen salaista itsekkyyttä. ”Te saatte elää iankaikkisesti onnellisina ja iloisina!” Tai ”te saatte veljellisessä yhteiskunnassa kaikki nauttia tämän maailman hyvydestä”. Tai ”te pää-

sette vapaiksi kaikesta tuskasta ja kärsimyksestä, sillä olemassaolo ei kuitenkaan ole muuta kuin kurjuutta”.

Henkielämän ykseys on vallan toista. Sitä ei ymmärrä muut kuin ne, jotka ovat sitä kokeneet edes hiukan verran. Jos yritämme sitä kuvata, olemme aina alttiit väärinkäsityksille. Kuitenkin on välttämätöntä, että yhä uudestaan ja uudestaan sitä kuvataan.

Muuan tapa sitä kuvata on seuraava: jokaisen ihmisen sisin olemus on onnen kaipuu, jokainen ihminen pyrkii tavalla tai toisella onneen. Minkä tähden onnea siis ei ole saavutettu? Minkä tähden näyttää, ettei onni edes ole saavutettavissa? Minkä tähden ihmiset ovat riidassa keskenään, sotajalalla toisiaan vastaan, vihaten, vainoten, kadehtien, panetellen, murhaten, hävittäen toisiaan? Kun kaikki pyrkivät samaan päämäärään, miksi päämäärä heidät alati pettää?

Syy on selvä, mutta vain henki-ihminen sen todella ymmärtää. Syy on siinä, että jokainen ihminen erehtyy luulemaan, että onni tarkoittaa vain häntä. Jokainen on ”itseään lähinnä”, jokainen rakastaa itseään ja jokainen luulee onnen olevan siinä, että hän – hänen oma persoonallisuutensa, hänen oma ruumiillinen olemuksensa – tulee onnelliseksi. ”Se ja se on välttämätöntä minun yksityiselle onnelleni.” Hän palvelee itseään, omaa ruumistaan, ja ihmettelee, ettei onni tahdo saapua. ”Missä viivyt sä, unelmieni Eeden?”

Hän ei huomaa, että juuri hänen oma harhakäsityksensä onnesta estää häntä tulemasta onnelliseksi. Kuitenkin hänen järkensä voisi sanoa hänelle: mahdotonta on saavuttaa onni, joka on ristiriidassa toisten onnen kanssa, sillä kaikki pyrkivät onneen. Jos minun onneni on esim. rikkaudessa ja vallassa, täytyy välttämättä olla köyhiä ja heikkoja, joita minä saan käskä ja hallita. Mutta onko yhdenkään ihmisen itsekäs persoonallinen onni suoranainen

köyhyys ja heikkous? Ei. Siis ne ihmiset, joita tarvitsen oman onneni palvelijoiksi, ovat samalla tuomitut onnettomiksi heidän oman itsekkyytensä kannalta. Ja siis on välillämme olemassa ristiriita, enkä minä voi saavuttaa onnea, jota toiset kadehtivat, jota he vihamielisesti, katselevat, jonka he tahoisivat minulta riistää.

Mitä sitten on onni? Mikä on tuo onni, jonka kaipuu on jokaisessa ihmisessä? Se on onni, joka tekee kaikki onnellisiksi, Se on Jumala. Se on rakkaus. Se on henkielämän ykseys.

Silmät auki! Onnen kaipuu meidän sisällämme on Jumala meissä, Jumala, joka rakastaa kaikkia ja joka on itse onni ja autuus. Jumala tahtoo, että olisimme onnelliset. Ja Jumalan onni on rakkaudessa. Rakasta, niin olet onnellinen. Luovu itsestäsi, heitä kaikki ajatukset, jotka kohdistuvat itseesi ja omaan onneesi, rakasta, niin olet onnellinen.

Sinä olet onnellinen nyt etkä vasta kuoleman jälkeen. Ikuista elämää ei voi siirtää huomiseen. Se alkaa tänään ja nyt.

Äläkä luule onnesi riippuvan ulkonaisista – siitä, että yhteiskuntajärjestys muodostetaan veljelliseksi ja kauniiksi. Se on suuri harha, joka vie hirmuisiin pettymyksiin. Henkinen onni ei tule ihmiselle niin kauan kuin hän on joukko-olento. Jos hän on joukkosielun tasalla ja luulee, että rakkaus on yhteinen asia, että ihmisten täytyy yhdessä rakastaa ja yhdessä palvella toistensa onnea, silloin hän ei vielä ole käsittänyt onnen salaisuutta. Ennen kuin henkielämä hänelle avautuu, täytyy hänen yksilöityä ja itsenäistyä. Jeesus ei odottanut, että toiset häntä rakastaisivat, ennen kuin hän antautui heitä rakastamaan. ”Hän rakasti meitä ensin.” Hän rakasti ja hän meni kuolemaan rakkauden puolesta.

Ja luuletteko, että hän oli onneton? Hän kärsi, hän itki, hän rukoili ja valvoi, mutta hän itki sitä, että ihmiset vaelsivat niin

sanomattomassa pimeydessä eivätkä edes itse halunneet siitä pimeydestä päästä. Hän itki sitä, että onnea oli niin vähän ja että ihmiset tyytyivät olemaan niin onnettomia.

Sillä ristinpuulla hän huudahti keskellä ruumiillisia vaivojaan: ”Minun isäni, minun isäni, että näin minua kirkastat!” Hänen onnentunteensa oli rajaton, yhtä rajaton kuin hänen rakkautensa.

Mutta ainoastaan henkielämän täyttämä ihminen ymmärtää onnen salaisuuden. Sillä onni ei ole sitä, että ruumiillisen elämän kärsimykset ja vaivat poistuvat.

Ruumiillinen elämä on sitä mitä se on. Se on surua ja se on iloa. Mutta estääkö ilo meitä rakastamasta? Estääkö suru ja vaiva? Henki-ihmistä se ei estä. Hänen rakkautensa pyhittää ilon ja nautinnon hetket, hänen rakkautensa voittaa surujen ja tuskien pitkät tunnit. Hänen rakkautensa on hänen autuutensa. Ja sen tähden hän on aina onnellinen.

Mutta älkää luulko, että henkielämän nirvana kerran tultuaan jää ainaiseksi vi-eraaksemme. Älkää luulko, että nyt saamme panna rauhallisesti maata omien saavutuksiemme pehmeille patjoille. Ei, henkielämä on joka hetki uusi. Se on joka hetki uudelleen voitettava. Ikuinen elämä ei ole ajassa. Niin pian kuin aika kääntää katseensa ikuisuudesta pois, on ikuisuuden onni hävinnyt näkyvistä. Ikuinen elämä on keskitettyä elämää. Se on elämän voimien konsentraatiota, se on lakkaamatonta mitetiskelyä, se on horjumatonta ihanteen kontemplaatiota.

Kukaan yksilö ei siinä taidossa ole täydellinen. Henki-ihmisen elämä on alituista lankeamista ja nousemista. Mutta henki-ihminen ei heitä Jumalaa mielestään. Hän valvoo ja rukoilee, hän taistelee ja voittaa.

Jos haluatte jatkaa okkulttisia tutkimuksianne ja kirjallista työtänne, oppi-
kaa olemaan uskollinen mieluummin itse aatteelle kuin minulle mitättö-
mälle. Kun jotain on tehtävä, älkää koskaan ajatelko ennen tekoon ryhty-
mistä, haluanko minä sitä: minä haluan kaikkea, mikä edistää tätä liikettä.

Mestari K.H. Sinnetille

”Viisaudenmestarien kirjeitä LV kirje”

Aaro Hellaakosken Hauen laulu

Jukka Ammondt

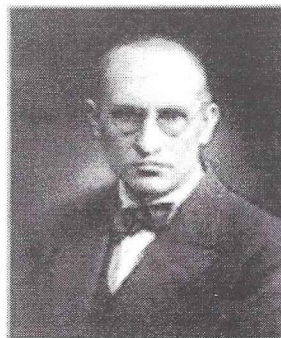
Suomen kesä on luonnonläheisyyden aikaa. Kesälomien alussa yleisenä kesätopuheenaiheena on jo kauan ollut se, että niin monet viettävät kesän monenlaisina hengästyttävänä suoritteina ryntäämällä paikasta toiseen ja kesätapahtumasta seuraavaan – aikana, jolloin voisi levätä ja nauttia luonnosta. Onhan erityisesti juuri kesä se aika, joka voisi vapauttaa kiireisen ihmisen uudenlaiseen ajattelutapaan ja suhteen luomiseen myös omaan itseensä.

Runous ja runokieli tarjoavat vapaisiin hetkiimme luovuuden impulsseja. Kirjallisuuden opettajan ja tutkijan työssäni olen vuosien varrella entistä enemmän viehättynyt Aaro Hellaakosken (1893–1952) runotuotannosta ja hämmästellän ihaillut monia hänen runojaan.

Hellaakoskea on luonnehdittu suomalaisista runoilijoista luonnontuntoisimmaksi. Luonto on erikoisella tavalla läsnä myös hänen kuuluisimmassa runossaan Hauen laulu (ks. Hellaakoski 1928):

Hauen laulusta on toimittaja Eeva Vuoren-pää tehnyt lyhyen televisio-ohjelman, joka julkaistiin kirjailijan syntymän 100-vuotispäivänä 22.6.1993. Siitä lähtien olisi kyseinen ohjelma mielestäni ollut aiheellista lähettää vaikkapa joka juhannuksena television välityksellä suomalaisiin koteihin muistuttamaan jostain tavoittamattomasta, joka heräävään suomalaiseen kesäaamun ihmeeseen voisi liittyä.

Hauen laulu on aiheuttanut monenlaista hämmästyä. Sitä on luonnehdittu runoilijan kutsumuslauluksi ja Hellaakosken luonnontunteen synteesiksi. Sitä on arveltu myös aikansa kirjallisuuspoliit-

Aaro Hellaakoski 1893 - 1952

Hauen laulu

Kosteasta kodostaan
nous hauki puuhun laulamaan

kun puhki pilvien harmajain
jo himersi päivän kajo
ja järvelle heräsi nauravain
lainehitten ajo
nous hauki kuusen latvukseen
punaista käpyä purrakseen

lie nähnyt kuullut haistanut
tai kävyn päästä maistanut
sen aamun kasteenkostean
loiston sanomattoman

*kun aukoellen
luista suutaan
longotellen
leukaluutaan*

niin villin-raskaan
se virren veti
että vaiken
linnut heti
kuin vetten paino
ois tullut yli
ja yksinäisyyden
kylmä syli.

tiseksi kannanotoksi ja jopa eroottiseksi rakkausveisuksi (ks. esim. Kupiainen 1953, 217–219). Oikeastaan nämä kaikki ulottuvuudet ja paljon muutakin on tässä runossa mukana. Runo laajenee ja laajenee ja käsitteää jotain syvää totuutta, johon pääsemme koskettamaan tai ainakin aavistamaan sen olemassaoloa. Hellaakoski on itse nimittänyt Hauen laulua läheisimmäksi runokseen (Kupiainen 1953, 215).

Hauen laulu syntyi kesällä 1928, jota Hellaakoski nimitti kesien kesäksi. Takana oli ylityöllistettyjä vuosia opetustyön ja tutkimusten parissa. Hän oli saanut valmiiksi väitöskirjatyönsä, ja nyt oli vihdoinkin aikaa rauhaan kesänviettoon vapaana arkihuolista.

Luonnontutkija matkusti Sääksmäen Kalalahden taloon, jonka sivurakennukseen tuuhean kuusimetsän keskelle hän perheineen asettui asumaan. Unelma kiireettömästä kesästä perheen parissa toteutui. Sitä sävytti myös kalastelu Vanajaveden Rauttunselällä, josta nousi ahventa, haukea ja kuhua. Joskus soudettiin Joel Lehtosen Lintukotoon tai monumentaalisista veistoksistaan tunnetun kuvanveistäjän Aukusti Veuron luo, jonka puoliso Elsa Veuro oli Hellaakosken vaimon Lempi Hellaakosken sisar. Ennen kaikkea isällä oli aikaa leikkiä pienen Katri-tyttärensä kanssa. (Kesä 1928 Aaro Hellaakosken elämässä ja tuotannossa: ks. Kupiainen 1953, 195–226; Vuorenpää 1993.)

Kalahden metsämajan rauhassa alkoi syntyä runoja. Hellaakoski on itse kertonut Hauen laulun mystisen syntyvaiheen. Eräänä elokuun yönä hän oli havahtunut unestaan ja tuntenut runon olevan tulossa. Hän sytytti kynttilän ja runo alkoi purkautua paperille. Sen jälkeen runoilija meni huojentuneena nukkumaan. Kun hän aamulla heräsi ja katseli paperille kirjoittamiaan säkeitä, hän hämmästytti aikaansaannoksistaan. (Kupiainen 1953, 215) – Kesien kesä

oli tuottanut runojen runon.

Hauen laulu ja muutkin kesällä kirjoitetut runot ilmestyivät jo tulevan syksyn 1928 aikana kokoelmassa Jääpeili. Se oli erikoinen runokokoelma, jota Hellaakosken elämäkerran kirjoittaja Unto Kupiainen luonnehtii laajassa Hellaakoski-tutkimuksessaan modernistisen runoilmaisun merkittävimmäksi saavutukseksi suomalaisessa runoudessa (Kupiainen 1953, 197). Kokoelmasta tuli kokeileva, kubistinen, jopa futuristinenkin, ja sellaisena se oli aikaansa edellä. Harvat ymmärsivät Hellaakosken vapautunutta rytmiä ja erikoisia runokuvia ja epäsovinnaista tyyliä.

Vapautunut rytmi- ja säkeistörakenne tulevat esiin havainnollisella tavalla Hauen laulussa. Esimerkiksi kahden ensimmäisen säkeen muodostama säkeistö voisi olla tiivistetyssä muodossa ilmaistu tarina hauen kummallisesta, myyttisen tuntuista matkasta. Se ilmaisee rytmisestikin runon kahta olotilaa: alhaalla olevan, syvän, salaperäisen kostean kodon ja ylös päin, korkeuksiin suuntautuvan liikkeen, joka päättyy kuusenlatvaan.

Hauen laulu tarjoaa mainion esimerkin Hellaakosken kaavoihin kangistumattomasta moniulotteisesta runokielestä. Ensimmäinen säe noudattaa säännöllistä trokeista eli laskevaa mittaa kun taas toinen säe on sitä vastoin nousevaa jambia. Edellinen säe kuvaa näin jo runomittansa myötä alhaalla olemista, näkökulman suuntautumista alas vetten raskaan painon alle. Jälkimmäinen säe taas nousevien runojalkojensa vuoksi kuvaa hauen ylös päin suuntautumista, uuden elementin saavuttamista. Nousevat runomitat hallitsevat Hauen laulun säkeitä kokonaisuudessaankin, mutta laskeviakin runomittoja on muutamia, huipentumana runon loppusäe: kaksi trokeista runojalkaa käsittävä metafora ”kylmä syli” hahmottaa rytmensäkin vuoksi yksinäisyyden raskasta taakkaa, jonka hauki laulullaan on kaukaa

alhaalta tuonut mukanaan.

Vanhalla fraktuuralla kirjoitettu runo vaihtuu välillä uudeksi kirjasintyypiksi erot-tuen omaksi kursiivilla kirjoitetuksi säeryh-mäksi, jossa on näkyvillä selkeitä viitteitä Kalevalaan. Kirjallisuuden tutkimuksen pi-irissä Hauen laulun intertekstuaalisuutta on toki tutkittu. Pirjo Lyytikäinen huomaut-taa, että kuuset, kukkalatvat voisivat jo johdattaa lukijan ajatukset Kalevalaan, mutta laulavan hauen kautta yhteys kansal-liseepokseemme rakentuu huomattavasti selkeämmin.

Hauki, nimenomaan laulavana, viit-taa Pohjolan häiden valmisteluun. Olut alkaa vaatia itselleen "laaullista laulajata". Aluksi kokeillaan kaloja: "Lohi on tuotu laulajaksi, hauki kunnon kukkujaksi". Näin rakentuu hauen yhteys lintuunkin, kansan-runouden käkeen. Tosin lohi ja hauki eivät kumpikaan lopulta kelpaa oluen laulajiksi. Vielä helpompaa on huomata, miten Kalevalaa muistuttavissa kursiivisäkeissä hauen leukaluun korostaminen luo yhteyden Väinämöisen kanteleeseen runonlaulun kalevalaisena tunnuskuvana. (Lyytikäinen 1995, 26–27)

Yhteyksiä Kalevalaan siis löytyy selvästi runon rakenteellisista piirteistä ja sen kuvista. Helposti voidaan myös huomata runossa korostuvan keskeisesti kalan ja linnun op-positioasetelma. Lintu laulaa, mutta kala on vaiti. Nyt tämä vastakohtaisuus käännetäänkin pääläelleen, sillä Hellaakosken runossa hauki laulaa ja linnut vaikenevat. Tapahtuu jotain luonnonlait kumoavaa. Jokin tulee alhaalta, tuntemattomista syvyyksistä ja aiheuttaa hämmennystä, muutosta. Kuva kuusen oksalle nousevasta hauesta on para-doksaalinen ilmiö sinänsä. Haukeen ni-menomaan virttä veisaavana liittyy ihmisen ominaisuuksia. Yhdistelmää voisi nimittää groteskiksi tai karnevalistiseksi, joten aikakauden vakavasta ja jäykästä kirkollisesta näkökulmasta tarkastellen runo tuskin

herätti myönteisiä reaktioita.

Laulavalla hauella on siis paitsi kalan, myös linnun ja ihmisen ominaisuuksia sekä tietysti myös oravan. Hämmentyneenä ja ärtyneenä Helsingin yliopiston kuuluisa lintutieteilijä professori Emil Kivirikko päivitteli julkisesti, kuinka joku kynäniekka kirjoittaa hauesta, joka nousee puuhun ja vielä laulamaan (Vuorenpää 1995). Täl-lainen "lausunto" kuvaa samalla myös itse Jääpeili-runokokoelman vastaanottoa. Su-uri yleisö ei sitä ymmärtänyt laisinkaan, ja runokokoelman myynti jäi sen mukaiselle tasolle. Kokoelma sai osakseen ristiriitaisen lehdistöarvostelun. Vaikka johtavat kriitikot antoivat sille kiitostakin, he vastaanottivat kokoelman sangen pinnallisesti (Kupiainen 153, 225). Vastaanotosta masentuneena Hellaakoski päätti omistautua vain tieteen ja opetuksen palvelukseen. Kuten tiedetään, hän vaikenä lähes kahdeksikymmeneksi vuodeksi, sillä vasta 1940-luvulla hän alkoi uudelleen kirjoittaa runoja. Tuolloin hänen varsinainen mestarikautensa alkoi. Se olisi voinut kestää vielä hyvinkin kauan, mutta Aaro Hellaakoski hän kuoli nopeasti eden-neeseen sairauteen 23.11.1952.

Laulava hauki on voinut saada innoitu-sta vaikkapa Tyko Sallisen maalauksista ja Väinö Aaltosen veistoksista, joista Hellaakoski kirjoitti 1920-luvulla esseitä. Kuten kirjallisuudentutkija Tuula Hökkä toteaa, monien nuorten kirjailijoiden ja taiteili-joiden, myös Hellaakosken, kiinnostus ekspressionismia kohtaan loi merkittävän perustan modernistisille pyrkimyksille. Se takasi irrottautumisen naturalistis-realis-tisista näkemyksistä ja avasi tien sisäiselle kokemukselle ja tunteiden ilmaisuun. Kuten ekspressionismi, myös kubismi kehittyi aluksi kuvataiteilijoiden piirissä ja tuotti yl-lättäviä yhdistelmiä ja rinnakkainasetteluja. Esimerkiksi Marc Chagallin maalauksissa kala lentää ja leuasta puhkeaa viulu. Hel-laakosken laulavalla hauella on kiintoisa ja

moniulotteinen kulttuurinen ja poeettinen tausta. (Hökkä 2004, 190, 193–194.)

Edellä olen jo viitannut hauen leu-
kaluuhun kalevalaisena runolaulun tun-
nuskuvana. Väinämöisen soitto hurmaa
kaikki kuulijat ja soitto liikuttaa myös
Väinämöisen itsensä kyyneliin. Tuula Hök-
kä vertaa Väinämöisen soittoa Orfeukseen,
joka pystyi taivuttelemaan soitollaan kuole-
man vallan ja nostattamaan innoituksensa
päivänvaloon antamalla äänen kauneuden
ja rakkauden loistolle (Hökkä 2004, 190).

Orfeuksen laulajamytyissä ja Väinämöisen
soitossa on sinänsä paljon yhteistä. Hel-
laakosken runon osalta on kuitenkin vielä
paikallaan todeta, että Hauen laulussa
korostuu erityisesti koominen ristiriita
Väinämöisen – ja miksei myös Orfeuksen-
kin – soittoon, ja juuri se tekee runosta yhä
moniulotteisemman intertekstuaalisestikin.

Hauen laulun syntytarina on kiehtova.
Olisi mahdollista ajatella niinkin, että
Aaro Hellaakosken alitajunta yöllä nuk-
kuessa oli herättänyt hänet merkellisillä
kuvillaan. Tiedostamattomilla mielen ta-
soilla uivat merkilliset kalat, luovuuden im-
pulsit, pyrkivät saada tilaisuutta tulla esiin
merkillisiin salapukuihin puettuina.

Analogian tarjoaa Hellaakosken kesälo-
man vietto kalastuksen parissa.

Vanajaveden Rauttunselältä Hellaako-
sken uistinsiimasta tai verkosta veneeseen
– syvyyksistä ylös päivänvaloon – nous-
sut hauki on saanut valtavia merkitysulo-
tuvuuksia Hellaakosken luovan mielen
syvyyksissä.

Alitajunnan paine herätti hänet yöllä
purkamaan tiedostamattomalta tasolta
nousseen runon paperille. Näinkö voidaan
ajatella? Ehkäpä näinkin.

Laulava hauki aiheuttaa hämmennystä
ja vaihtaa kauniisti laulavat linnut. Toiko
Hellaakosken alitajunta hänelle viestin siitä,
miten hänen tulevalle Jääpeili-runokokoel-
malleen oli käyvä? Sitähän ei tervehditty su-

inkaan riemuhuudoin vaan tyrmistyneenä
– jotenkin samaan tapaan kuin runon
laululinnut vastaanottivat hauen laulun.
Runo oli siis myös ennustus tulevasta. Tois-
aalta runon voidaan ajatella myös toimi-
van metatasolla, eli se olisi runo runosta
itsestään tai runoilijan työstä uutta luovana
ja tavanomaisia ajattelun ja havainnoinnin
rakenteita kyseenalaistavana.

Olen monesti pohtinut myös sitä, mi-
ten mielenkiintoinen Hauen laulu voisi
olla aivotutkijoille. Hedelmällistä keskus-
telua syntyisi varmasti aivofysiologi Matti
Bergströmin kanssa. Hän on saanut kan-
sainvälistä mainetta tutkiessaan luovuuden
anatomista puolta.

Keskustelu tulisi mitä ilmeisimmin ko-
hdistumaan aivojen eri osiin, joista sisin
muodostaa aivorungon eli ytimen. Siinä
hermosolut muodostavat verkoston, jossa
solujen kytkennät ovat sattumanvaraisesti
muodostuneita. Rakenteellista järjestystä ei
juurikaan esiinny.

Aivokuori sitä vastoin on järjestynein,
toisin sanoen sen solurakennelmat ovat järj-
estyneimmät. Järjestys voidaan ymmärtää
informaationa ja sen puute sattumanvara-
isuutena eli entropiana.

Bergströmin termein ilmaistuna ydin
on sattumageneraattori ja iso aivokuori
on generaattori. Luovuus olisi näin ajatel-
tuna ja määriteltynä sitä, että aivoytime-
stä purkautuu sattumanvaraista vaikutusta,
joka tavanomaisille ajattelumme käsitteille
ilmenee täysin vieraana. Oudot impulsit,
jotka tulevat aivoytime-
stä, ovat eräänlaisia käsitemuunnoksia, jotka iso aivokuori
yleensä tuhoaa. Luovuus voidaankin berg-
strömiläisittäin määritellä sellaiseksi, että
aivorungosta, ytime-
stä lähtevä satunnainen
impulssi läpäisee ison aivokuoren ja siihen
syntyy muunnosta. Keskeistä ja kiinto-
isinta tässä on se, että Bergström painot-
taa todellisen luovuuden sisältävän tiedon
ulkopuolisen tekijän. (Bergström–Sauvala

1986, 240–244; Bergström 1979, ks. esim. 95–96.)

Syvyyksistä kuusen latvaan käpyä purrakseen nouseva ja virttä veisaava merkillinen kalan, linnun, oravan ja ihmisen hybridi olisi näin tulkittuna luova impulssi, jolla ei ole mitään järkevää järjestystä meidän tavanomaisen, loogisen, järjestyneen ajattelumme puitteissa.

Hauen laulu olisi näin ymmärrettynä runo luovasta toiminnasta sinänsä, runo

luovuuden merkityksestä ihmisessä – myös ihmisaivojen näkökulmasta.

Kaiken kaikkiaan Hauen laulu laajenee näin monikerroksiseksi runoksi luovuudesta. Se hahmottaa eteemme omalaatuisen olion, anomalian, ja antaa sille liikkeen myötä merkitysulottuvuudet, jotka rakentavat yhteyden ihmisen mikrokosmoksesta luonnon universaaliin liikkeeseen, makrokosmokseen.

Lähteet:

Bergström, Matti 1979: Aivojen fysiologiasta ja psyykestä. WSOY, Helsinki.

Bergström, Matti - Sauvala, Jorma 1986: Aivot ja evoluutio. WSOY, Helsinki

Hellaakoski, Aaro 1928: Jääpeili. Otava, Helsinki.

Hökkä, Tuula 2004 : Aaro Hellaakosken ”Hauen laulu” – Romantiikasta modernismiin. Teoksessa: Runosta runoon, Suomalaisen runon yhteyksiä länsimaiseen kirjallisuuteen antiikista nykyaikaan. Toim. Katajamäki, Sari - Pietikäinen, Johanna. WSOY, Helsinki.

Lyytikäinen, Pirjo 1995: Muna vai kana, Erä tulkintapeliä Michael Riffaterren inspiroimana. Teoksessa: Kuin avointa kirjaa, Leikkivä teksti ja sen lukija. Toim. Mervi Kantokorpi. Helsingin yliopiston Lahden tutkimus- ja koulutuskeskus, Helsinki.

Vuorenpää, Eeva 1993: Hauen laulu. Tuottaja Marjaleena Lampela. TV1, Asiaohjelmat 1993.

Jeesus ja Kristus

(Jyväskylä 29.6.2008)

Jarmo Anttila

Mehän olemme kristikunnassa tottuneet puhumaan Jeesus Kristuksesta vapahtajana ja pelastajana. Hänen sijaissovituksensa pelastaa meidät viimeisellä tuomiolla ikuisesta helvetistä, kadotuksesta, ikuisen taivaan iloon, jos vain uskomme tähän. Verrattain pienen luterilaisen kirkkokunnan mukaan edes hyvät työt eivät auta. Vain usko pelastaa. Nykyaikaisen ihmisen on vaikea uskoa tätä tarinaa, koska siihen sisältyy niin paljon järjenvastaista ja julmaa.

Tarina sinänsä ei ole uusi, vaan samat ainekset löytyvät monien vanhojen uskontojen taustalta – kertomukset neitseestä syntyvästä vapahtajasta, hänen uhrikuolemastaan, ylösnousemuksestaan ja siitä kuinka hänestä tuli vapahtaja, Jumalan poika. Teosofia on jo yli sadan vuoden ajan yrittänyt selvittää näitä asioita ihmiskunnalle. Jos tarina on niin vanha kuin minne historiallinen tietämyksemme ihmiskunnan historiasta ulottuu, niin olisiko siinä kuitenkin jotakin mikä on totta ja oikein, jotakin mikä puhuttelee meitä yhä tänä päivänä? Se antaa ihmisille lohtua, nostaa ja kirkastaa heitä huolimatta sen epä-älyllisestä maailmankuvasta. Emme voi kieltää kristillisten kirkkojen ja monien lahkojen voimaa ja positiivista vaikutusta.

Mitenkä sitten teosofia ja ruusuristiläinen elämänymmärrys ymmärtää Jeesus Kristuksen elämäntarinan ja merkityksen? Kysymys on valtavan laaja, eikä yhden luennon puitteissa ole mahdollista kuin hipaista sen pintaa. Kysymys on myös vaikea. Eiväthän kristilliset kirkotkaan ole täysin yksimielisiä opetuksistaan – puhumattakaan lahkoista. Ei myöskään teosofinen liike eri haarautumineen ole mitenkään yksimielinen tässä kysymyksessä.

Voisi melkein sanoa, että yksikään okkulttinen tutkija ei ole samalla kannalla tämän kysymyksen suhteen. H. P. Blavatsky sanoo Jeesuksen olleen merkittävä henkinen opettaja josta tuli Christos, voideltu, joka on siis arvonimi, kuten myös sana Messias. Hänen seuraajansa Teosofisessa seurassa, Annie Besant ja C. W. Leadbeater taas päätyivät pitämään häntä suurena henkisenä opettajana, joka heidän omien selvänäkötutkimustensa mukaan eli 150 e.Kr. Tässä esityksessä ei oteta huomioon Paavalin historiallisuutta; hänethän kyetään ajoittamaan varsin tarkasti. Paavali tapasi kuitenkin esim. Pietarin ja muut apostolit, ja silloin Pietarin olisi pitänyt elää todella vanhaksi. Onkin lähes selvää, että Besant ja Leadbeater sotkivat Jehoshua ben Pandiran ja Jeesus Nasaretilaisen. Lähimpänä toisiaan ovat Rudolf Steiner ja Pekka Ervast. Pekka Ervast esitti myös vuoteen 1931 saakka Jeesuksen henkilöhistoriaa niin, että hän jälleensyntymien kautta kasvoi ihmisenä sellaiseen kirkkauteen, puhtauteen, että hänessä saattoi ilmetä Kristus. Kun Pekka Ervast sitten muutti käsitystään tutkimustensa myötä (tämän olen kuullut hänen aikalaisiltaan, jotka olivat noilla luennoilla), salissa oli käynyt suuri kohahdus. Nämä luennot tästä hänen muuttuneesta Jeesus- ja Kristus-käsityksestään ovat hänen kirjassaan Jeesus Kristus, maailman vapahtaja. P.E. on kuvannut tietään Jeesukseen oppilaana useassa kirjassa. Hänen mukaansa kristittynä oleminen tarkoittaa, että elämässään seuraa Jeesus Nasaretilaisen opetuksia, ei juutalaisten Vanhan testamentin ja Mooseksen käskyjä, vaikka nekin ovat kyllä hyvät ja vaativat ohjeet. Seuraavathan buddhalaisetkin Buddhaa. Eikö olisi loogista, että kristityt ottaisivat Jeesuksen opetukset ohjenuorakseen? Jeesus sanoi, että pitäisi pyrkiä täydellisyyteen, taivasten valtakuntaan, eikä sinne pääse huutamalla Herraa vaan täyttämällä hänen tahtonsa. Tuo tahto on kiteytettynä

Vuorisaarnassa, sen elämänohjeissa ja käskyissä.

Kuka sitten oli tuo Jeesus? P.E.:n mukaan hän ei kulkenutkaan jälleensyntymästä toiseen kasvaen ja kehittyen, vaan hän minuutena, yksilönä, ei ruumistunut kuin kerran Lemurialla tullen täten liitetyksi ihmiskuntaan. Hän vietti miljoonia vuosia taivasmaailmassa (=auringossa) ottaen vain sitä kautta osaa ihmiskunnan kehitykseen. Täten hän säilytti täydellisen puhtauden, oli synnitön, viaton ”karitsa”, kuten sanotaan. Hänen syntymäänsä valmisteltiin ihmiskunnan vanhimpien yksilöllisyyksien kanssa, jotka olivat yksilöityneet jo Kuu-kaudella, Kuu-manvantarassa, sekä muualta Venukselta tulleiden kumaaroiden toimesta, joista vanhin–nuorin oli Sanat Kumaara, Melkisedek.

Nuo vanhimmat yksilöllisyydet, minuet, tunnetaan Krishnan, Zarathustran, Buddhan, Mooseksen ym. suurten opettajien nimillä. Yksi merkittävimmistä oli myös Maria, naisellisen neitseyden perikuva. Vain hän saattoi olla Jeesuksen äiti, kun aika koitti (4–6 e.Kr.). Joosef oli hänen isänsä aivan luonnollisella tavalla, ja Joosefin sukupuuhan evankeliumissa esitetään, ei Marian. Kuitenkin on äiti ja hänen sielunelämänsä jokaisen ihmisyksilön kannalta merkittävin. Näin myös Jeesuksen. Syntymä oli jo merkittävä kosminen tapahtuma, ja yhtyisin Steinerin kantaan siinä, että Jeesus eli täydellisen solaarisen, aurinkokeskeisen ruumistuksen, jolloin hänen elämänsä käännekohtat sijoittuvat vuoden kiertokulun merkkikohtiin. Hänen syntymäänsä oli valmistettu siis miljoonia vuosia, ja se oli maapallon henkisen evoluution käännekohta. Siksi tuota tapahtumaa seurasivat kaikki henkiset hierarkiat, taivaalliset sotajoukot, enkelit, ja erityisesti Zarathustra ja Buddha. Steinerin mukaan taivaan enkeli, joka ilmoitti paimenille suurten taivaallisten enkelijoukkojen kera tuon tapahtuman,

oli Buddha nirmanakaajan kirkkaudessa. Nöyrät paimensydämet saivat sen kokea ja viisaat tietäjäkuninkaat tietää.

Meillä ei Jeesuksen lapsuudesta eikä nuoruudesta ole paljon evankeliumeissa mainintoja – vain se, että hän 12-vuotiaana hämmästyttää oppineita rabbeja synagogassa tiedoillaan. Tämä tapahtui sen jälkeen, kun hän Pistis Sophian mukaan yhtyi veljeensä. P.E.:n mukaan hän sai silloin Zarathustran eetteriset voimat ja viisauden käyttöönsä. Steinerin mukaan Zarathustran yksilöllisyys syrjäytti Jeesuksen minuuden, jos olen oikein ymmärtänyt. Mielestäni P.E.:n tulkinta on kauniimpi.

Myöhemmin hän sai vielä Buddhan astraalis-mentaalisen kehon voimat itsensä. Zarathustra oli kehittänyt eteriteettinsä puhtauden kaikkein korkeimpaan voimaan ja Buddha astraalis-mentaalisen kehonsa puhtauden ja älykkyyden suurimpaan täydellisyyteen. Siksi näitä kahta, mutta ennen kaikkea Buddhaa, ei saisi koskaan unohtaa Jeesuksesta puhuttaessa. Siddhartha Gautama oli ensimmäinen inhimillinen, siis maakehityksen kautta tullut boodhisattva, joka nousi Buddhaksi. Opetustoimensa hän siirsi seuraajalleen Jehoshua ben Pandiralle, joka tunnetaan mestari Jeesuksena ja myös syyrialaisena mestarina.

Jeesus kasvoi tehtävänsä vähitellen ja P.E.:n mukaan hän tutustui ihmiskunnan viisausperinteeseen ja mysteereihin matkoillaan Egyptin, Lähi-idän, Persian, Intian ja Tiibetin opettajien luona. Steinerin kirja Viides evankeliumi ei mainitse näitä, mutta kylläkin sen kuinka Jeesus tuli siihen näkemykseen, että kaikkien uskontojen kultit olivat demonisoituneet. Essealaiset olivat säilyttäneet puhtauden, mutta he olivat lähes täysin eristäytyneet ihmiskunnasta. Buddha keskusteli tästä Jeesuksen kanssa todeten, ettei se ollut oikea tie ihmiskunnan henkisen kehityksen kannalta. Pelastus ja kasvu olivat liian harvojen mahdollisuus.

Täytyi löytää toinen tie.

Voimme vain aavistella Jeesuksen ahdistuksen ja tuskan näiden totuuksien edessä, mutta jumalaisen suunnitelman tuli täyttyä niin, että Jeesus saattaisi ottaa Kristuksen vastaan itsessään. Hänen oli tarkoitus saada se inkarnoitumaan itsessään. Mikä on Kristus? Se on Isä-Äiti-Jumalan täydellisyysajatus, Poika, täydellinen kuva Jumalan pojasta, joka on ihmisen ihannekuva, se päämäärä joka ihmisille on asetettu luomisessa. Siinä jumalat sanoivat: ”Luokaamme ihminen omaksi kuvaksemme”. Jeesus Nasaretilaisessa tuo täydellistyy: Kosminen Kristus, Sana, Logos tuli lihaksi kuten Johanneksen evankeliumi kuvaa. Tuo tapahtui Jordanin kasteessa, kun Johannes sai kastaa Jeesuksen vaikka estelikin todeten, ettei ole siihen kelvollinen. Pekka Ervastian mukaan silloin Kosminen Kristus, joka oli vähitellen lähestynyt planeettaamme ollen jo auringossa ruumistui häneen. R. Steinerein mukaan se syrjäytti Jeesus-Zarathustran yksilöllisyyden. P.E. taas toteaa omana kantanaan, että hän mielummin näkisi, että

Jeesuksen yksilöllisyys sulautui siihen ja otti sen täysin vastaan säilyttäen kuitenkin oman minuutensa.

Tästä alkoi uusi liitto. Sana tuli lihaksi ja valkeus vaelsi keskellämme vaikka pimeys (=me) ei sitä käsittänyt. Tuon kolmen vuoden aikana tapahtui valtava muutos, joka huipentui Golgatan ristinkuolemaan. Jeesus Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Hänestä tuli ylimmäinen pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan, kuten Paavali sanoo, ja me voimme todeta, että hän otti ylimmän johdon Sanat Kuumaaralta. Jeesus Kristuksen työ henkisessä maailmassa on jatkunut ja jatkuu, kunnes maaplaneetta on saavuttanut sille asetetun päämäärän jumalaisen suunnitelman mukaan. Me monadeina, neitseellisinä henkinä, muodostamme tuon Kosmisen Kristuksen ruumiin. Se ei ole valmis ennen kuin jokainen monadi, minuus, on valaistunut ja Kristuksen täydellisyys voi loistaa kosmoseen sanomattoman kauniina ja kirkkaana jumalaisena autuuden valoaan.

In memoriam

Aino Katri Rajala o.s. Lakonen (18.06.1933-19.06.2008) lähti taivasmatkalle kesken kauneinta kesää, juuri 75 v. täyttäneenä. Hänen elämänsä oli täynnä työtä ja huolenpitoa. Hänen ammattinsa oli lasten hoitaminen, siis Suomen tulevaisuuteen panostaminen. Veljenä Aino oli ahkera ja palvelemisen totuuden syvästi omaksunut. Hän teki väsymättä työtä huolehtien mm. Jyväskylän Ruusu-Risti temppelistä ja toteuttaakseen ihannettamme: hioa luonteen särmiä ja palvella. Sormilla saattaa laskea ne kerrat, kun hän on ollut pois työstämme. Raskas sairauskaan ei saanut häntä valittamaan. Muistamme Ainon leikkiä laskevana ja hymyilevänä ja uskomme hänen kevin siivin nousevan taivaisen isämme luo.

Seppo Kuronen ja Liilia Siiberg

12 avainta

Jouko Ikonen

OLE PUHDAS

Toimiessasi maailmassa
säilytä luonto puhtaana, niin että
jälkipolvetkin voisivat nauttia sen puhtaudesta.
Olkoot siis maa, vesi, ilma ja tuli sinun jäljiltäsi
puhtaat, sellaiset kuin esi-isäsi jättivät ne sinulle.

Toimiessasi sisäisessä itsessäsi
valvo, että tunteesi ja ajatuksesi ovat puhtaat
sekä itseäsi että muita ihmisiä kohtaan.

Näin rakennat omat olemuspuolesi
– sekä fyysisen että hienoineiset (sielusi,
henkesi) – vähitellen puhtaiksi ja loistaviksi, ja olet
valmis kohtaamaan sen, mikä on itsessäsi korkeinta.

OLE AINA TOSI

Kun olet tosi teoissasi, puheissasi,
tunteissasi, ajatuksissasi, kehittyvät
olemuspuolesi niin, että pystyt erottamaan,
mikä on ihmiselle oikeaa ja väärää.
Tee näin toimiessasi itsessäsi, koska
olet totuuden alttari, sekä toimiessasi maailmassa.

Olemuspuolesi virittyvät toisiinsa nähden niin,
että ne mahdollistavat yhteyden aivan uuteen sinulle
tuntemattomaan elämän piiriin, joka palvelee sinua
käyttäessäsi voimiasi luomakunnan
palvelemiseen.

OTA VAIN OMASI

Mieti tarkkaan, mitä todella tarvitset
täällä maailmassa, ja ota vain sen verran.
Jos sinä osaat ottaa vain oman osasi, ei
kukaan näe nälkää eikä elä puutteessa,
koska luonnon talous on niin rakennettu,
että se ruokkii kaikki kohtuudella

Jos sinä otat liikaa, joku saa liian vähän.

Toimi näin myös hienoaineisten
olemustesi tasolla.
Anna pois se, mitä et välttämättä tarvitse.

Pysyessämme yksinkertaisessa elämässä ja
kohtuudessa, emme luo kysyntää asioille,
joiden tuottaminen saastuttaa sekä
ympäristön että meidät.

SUUNTAA VOIMASI TÄRKEÄÄN

Tahdon, ajattelun, tunteen ja tekemisen voima
on sinun hallussasi ja vain sinun.
Käytä nämä leiviskäsi tärkeiden asioiden edistämiseen.
Jos teet työtä, joka huonontaa ihmisten olosuhteita,
luovu siitä ja vaihda sellaiseen, joka kasvattaa ihmisen elämänpuuta.
Älä käytä voimiasi pahan vastustamiseen
vaan hyvän edistämiseen.
Tiedosta hienoaineisten olemuspuoltesi toiminta itsessäsi,
ja käytä näitä hyvän palvelemiseen.
Sillä tavalla elämänpuumme kasvaa hedelmiä myös jälkipolvillemme.

KOHTAA ELÄMÄ

Elämän kokemussisältö vaihtelee
vuosi vuodelta.
Joskus liidät ilon aalloilla, joskus
käyt surun laaksoissa, joskus kärsimys
sinua kohtaa. Ota ne kaikki omaksi
elämäksesi, ja pidä niitä kaikkia opettajinasi.
Et voi valita iloa, jos et hyväksy
surua sen seuralaiseksi.

Itse luot ilojesi ja surujesi syyt.
Tärkeää on, ettet käy tyhmänä elämän
pyörässä ikuisesti, vaan opit vähitellen,
mikä luo ilon, mikä surun, mikä kärsimyksen.

OSOITA SUURTA SUVAITSEVAISUUTTA MUILLE

Muista, että sinun uskontosi kasvaa samasta juuresta kuin muutkin uskonnot. Jos sinun uskontosi ja uskosi on elävä, synnyttät eläviä tekoja, jos se on kuollut, synnyttät kuolleita tekoja. Jätä uskosi todistelu hedelmien varaan. Jos niitä sinussa kypsyy, toiset kyllä näkevät, että olet löytänyt juuresi. Jos sinussa ei synny uskosi mukaisia hedelmiä, turhaan puhut opistasi.

Jos joku haluaa tanssia sielunsa esiin, suo se hänelle.
jos joku haluaa maalata sen kuvaksi, olkoon niin.
Jos joku haluaa vain mietiskellä, olkoon hänelläkin siihen oikeus.

Pidä sinä huoli siitä, että teet sitä, mikä sinun sisimmässäsi tuntuu parhaalta ja arvokkaimmalta. Jos oppisi on oikea, ihmiset tulevat imemään sen huuliltasi, sinun ei tarvitse sitä tyrkyttää heille. Mutta ensin tuon sävelen on soitava puhtaasti sinussa itsessäsi.

OPETTELE TAPPAMATTOMUUS JA LOUKKAA-MATTOMUUS

Älä tapa ihmistä äläkä eläintä.
Älä aiheuta myöskään syitä,
joiden takia toiset joutuvat
puolestasi tappajiksi.

Muista harjoitella tunne- ja
ajatusvoimasi hallintaa, niin ettet
niilläkään tappaisi.

Opettele myös käyttämään sanojasi,
ettet puheillasi loukkaa vaan rakennat,
elävöität, tuotat iloa, lohdutat, parannat.

ANNA ANTEEKSI

Anteeksi antaminen
vapauttaa sinut menneisyyden taakoista,
ja elämä pysyy sinussa.

OPETTELE MIELENTYYNEYS

Tarkkaile mielesi liikkeitä, ja opettele vähitellen
katsomaan yli elämän aaltojen.
Sinä et ole tunne etkä ajatus.
Suuttumus vie järkesi voiman, ja joudut pitkään korjaamaan
vihasi jälkiä sekä ulkopuolella että itsessäsi,
koska hienoaineinen olemuksesi voi vahingoittua vihasi purkauksista.

TARKKAILE VAIKUTTIMIASI

Jos rakennat vain itsellesi,
rakennat myös muurin ympärillesi.

Opettele palvelemaan koko maailmaa.

Kun ryhdyt toimimaan,
mieti, ovatko vaikuttimesi puhtaat.

SÄILYTÄ YHTEYS KORKEIMPAASI

Elämäsi koko kokemussisältö on
korkeimmissa hienoaineisissa verhoissasi.
Kristuksessa sinussa, yliminässäsi,
ylemmässä kolminaisuudessasi, Jumalassasi.
Nimitä sitä miksi haluat.
Varmaa on, että voit tuntea sen yhteyden
itsessäsi, itsesi kautta.
Sen takia etsi sitä itsestäsi, omalla tavallasi:
rukoilemalla, mietiskelemällä, antautumalla
ihanteillesi, oikealla toiminnalla,
– mikä vain sinulle parhaiten sopii.
Jos tämä yhteys katoaa, elät turhaan.

RAKASTA

Rakasta koko luomakuntaa,
jossa sinulla on vain opettajia,
ei vihamiehiä.

Jeesuksen jooga

Mauri Lehtovirta

Tällainen otsikko nostaa varmasti esiin kysymyksen, mitä se sellainen on. Onko tehty joitain uusia kirjakäärölyttöjä? Kuinka voidaan yhdistää itämainen ja länsimainen uskonnollinen ajattelu tuolla lailla? Ja niin edelleen. Tämän vuoksi joitain selvennyksiä tähän alkuun.

Kun puhutaan sellaisesta käsitteestä kuin Jeesuksen jooga, voi ennakkoluulottomassa mielessä syntyä kysymys, oliko Jeesus mahdollisesti tutustunut itämaisen joogan perinteeseen. Oliko hän kenties jossain elämänsä vaiheessa opiskellut sitä? Eikö kaiken kaikkiaan ole melko uskaliaasta väittää, että Jeesus olisi harjoittanut joogaa, että hänellä olisi ollut jokin järjestelmä, jota hän olisi opettanut?

Jos tätä sanaparia seuraa vaikkapa viime aikoina julkaistussa kirjallisuudessa tai internetissä, löytyy useista lähteistä viittauksia siihen, että Jeesus olisi niinä vuosinaan, joista virallinen Raamattu ei kerro mitään, tutustunut oman aikansa henkisiin kouluihin ja niiden opettajiin Palestiinan ja Juudean ulkopuolella Egyptissä, Persiassa ja jopa Intiassa saakka*.

Itse pidän erittäin todennäköisenä ellen suorastaan itsestään selvänä sitä, että Jeesus oli maallisen elämänsä aikana perehtynyt myös joogan ikivanhaan traditioon ja filosofiaan. Myös on selvää, että hän rakensi oman henkisen kehitysoppinsa pitkälle tuohon aikaan Lähi-idässä, Egyptissä, Persiassa ja Intiassa sijaitseviissa viisaukskouluisa vallalla olevan etiikan ja henkisen tiedon pohjalle – sille pohjalle, jolla tuon ajan joogafilosofiakin lepäsi. Mitä sitten oli Jeesuksen henkinen kehitysoppi, siitä vähän tuonnempana, mutta ensin muutama sana joogasta.

Jooga on ikivanha tuhansia vuosia ennen

Jeesusta Intiassa syntynyt fyysis-henkinen harjoittamisen perinne. Sanana se merkitsee yhtymistä, yhdistämistä. Sen sanotaan olevan sukua latinan *jungere*-verbille, jolla on sama merkitys: liittää yhteen, yhdistää. Toistaiseksi vielä suurin osa meille länsimailla muodin tavoin omaksutuista joogan eri traditioista on asana- ja hengitysharjoituksia. Niillä tavoitellaan lähinnä kehon fyysistä notkeutta, rentoutta ja sitä kautta mielen tyyntymistä ja hiljentämistä. Joogan perimmäinen päämäärä kuitenkin on täydellinen kehon ja mielen hallinta, tietoisuuden tila, jota kutsutaan samaadhiksi. Siinä tapahtuu yhtyminen korkeimpaan tietoisuuteen. Harjoittamisen tavoitteena on lopulta ulospääsy jälleensyntymien pyörästä. Jooga näin ollen alkuperäisessä ja Intiassa vallalla olevassa traditiossa on laajimmillaan henkistä harjoittamista, johon joogi antautuu koko sielullaan, koko olemuksellaan.

Ne teistä, jotka ovat tutustuneet esimerkiksi Paramahansa Yoganandan hiljan suomennettuun Joogin omaelämäkertaan, olette saaneet jonkinlaisen käsityksen siitä, mitä kaikkea jooga on ja kuinka pitkä ja vahva historia sillä on intialaisessa kulttuurissa.

Mitä sitten tarkoitan Jeesuksen joogalla? Tarkoitan sillä Jeesuksen meille antamia elämänohjeita, hänen eettisiä opetuksiaan, jotka niin ikään tähtäävät tietoisuuden kohottamiseen – me voisimme sanoa valaistumiseen. Jeesus antaa meille elämänohjeita puheissaan ja vertauksissaan sekä toimintaesimerkkejä omalla elämällään. Hänen opetuksensa ydin on koottu Matteuksen evankeliumin vuorisaarnaan, jossa se kiteytyy autuudenjulistuksiin, Jeesuksen viiteen käskyyn sekä Isä meidän -rukoukseen ja muihin näitä täydentäviin elämänohjeisiin.

Itselleni ajatus Jeesuksen opetustyöstä joogan harjoittamisena on pitkään tuntunut piristävältä ja tuoreelta ajatukselta. Se

voisi avata uutta tarkastelukulmaa idän ja lännen henkiseen vuoropuheluun – sen idän ja lännen, joista on sanottu, että ne eivät koskaan kohta. Ajatus Jeesuksen opetuksesta nimenomaan joogana voi herättää monenlaisia yhdistäviä mielikuvia. Se voi kannustaa omakohtaisesti vertailemaan idän ja lännen henkisiä traditioita, näkemään niiden samankaltaisuutta ja yhteisiä päämääriä. Jeesuksen joogaa on terminä käytettykin näihin saakka täällä teosofisen liikkeen piirissä, jossa kaikkien uskontojen ja henkisten järjestelmien alkuperää ja yhtäläisyyksiä tutkitaan ja on tutkittu ja löydetty yli sadan vuoden aikana.

Voidaan tietysti ajatella, että vuorisaarna on pelkkä saarna; sehän on Jeesuksen opetuspuhe. Mitä joogaa se voisi olla? Toisaalta, eikö opetuspuhe ole aina tarkoitettu opeteltavaksi, harjoiteltavaksi ja noudatettavaksi? Jos mennään sanojen sisälle ja taakse, perinteisen joogan ja Jeesuksen opetuksen ytimiin, voidaan niissä varmasti nähdä yhtäläisyyksiä ja samoja tavoitteita. Jeesuksen opetuksella on selkeä yhtymäkohta joogafilosofiaan ja esim. sen käsitteisiin yama ja niyama, joille rakentuu joogan etiikka.

Jos taas katsotaan Isä meidän -rukousta, on siinä kysymys Jeesuksen joogan meditatiivisesta, ehkä osittain ja joissain tilanteista myös mantranomaisesta harjoituksesta. Kun tämä harjoitus viedään ajattelutasolta käytännön elämään, siitä tulee tekojen joogaa eli karmajoogaa. Tällä tavalla voidaan työstää esimerkiksi anteeksiantamisen harjoitusta tai pahan vastustamattomuuden harjoitusta.

On hyvä pitää mielessä se keskeinen ohje, että henkisissä traditioissa ei yleensä nähdä eroa ajatusten ja tekojen välillä. Mielenkiintoinen tässä mielessä on Ruusu-Ristin perustaja-johtajan Pekka Ervastian jo kohta sata vuotta vanha ajatuksellinen kiteytys: ”Mietiskely perustuu siihen tietoon, että ihmisen käteen on annettu henkinen ase,

jolla hän voi maailmoja vallita, jolla hän voi itsensä asettaa oikeaan tilaan. Tämä ihmisen merkillinen okkulttinen ase on ajatus, ja ajatuksen oikea käyttö on mietiskelyä eli rukousta”. Joogafilosofiassa meditaatio on mielen hiljentämistä. Isä meidän -rukouksessa me asetamme itsemme ”oikeaan tilaan”, jossa mielen hiljentäminen voi tapahtua.

Kun mennään itse harjoitteluun, tulee aina ennen tai myöhemmin eteen se tosiasia, että ajatus on teko. Joogan perinteiset asentoharjoitukset eli asanat voi Jeesuksen joogassa nähdä henkisinä asanoina – me voisimme sanoa asenteina. Termitkin ovat melkein samoja. Mielen hallinta on molemmissa traditioissa ydintavoite. Sekä itämaisessa joogassa että Jeesuksen joogassa päämääränä on yhdistyminen, pääseminen kosketuksiin korkeamman tietoisuuden tai korkeamman minän tai Jumalan kanssa, miten kukin haluaa asian sanoilla ilmaista ja ymmärtää. Jeesus käyttää tästä yhteydestä joogassaan nimitystä taivasten valtakunta tai Jumalan valtakunta. Vanhassa 1930-luvun raamatunkäännöksessä on vielä jäljellä Jeesuksen lause, joka viittaa edellä sanottuun: ”Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä”. Jeesuksen jooga niin kuin muukin jooga avaa tätä yhteyttä jokaisessa ihmisessä sisällä, kätöksessä olevaan jumaluuteen.

Jeesuksen viidessä käskyssä – joista hän sanoo, että en minä ole lakia tullut kumoamaan vaan täyttämään – voi jokainen niitä mietiskelevä tai harjoittava nähdä, että kysymyksessä on uuden asenteen harjoittelu.

Perinteisen joogafilosofian taustalla on myös ajatus ihmisen jälleensyntymisestä ja siihen liittyvästä karman laista. Lyhyesti määriteltynä tämän ajattelun mukaan ihminen syntyy tänne elämän kouluun, hyvän ja pahan kouluun, kerta toisensa jälkeen oppiakseen kasvamaan täydelliseksi. Ihminen voi vapaan tahtonsa ja valintojensa puit-

teissa kehittyä nopeammin tai hitaammin kohti päämääräänsä, joka teosofian mukaan on jälleensyntymien kuluessa kasvu täydellisyyteen. Karman laki on universaalinen oikeudenmukaisuuden ja rakkauden laki, joka perustuu syy-seuraussuhteen välttämättömyydelle. Se pitää huolta siitä, että ihminen joutuu aina ennemmin tai myöhemmin vastaamaan teoistaan. Luonnonlain välttämättömyydellä ihmisen tekemä hyvä koituu hänelle itselleen hyväksi. Samalla periaatteella pahat tekomme ja pahat ajatuksemme saavat palkkansa kärsimysten meille tuomina opetuksina joko tässä tai jossain tulevassa elämässä. Me niitämme sitä mitä olemme kylväneet.

Ajatus jälleensyntymisestä ja karmasta näyttävät viime vuosikymmeninä tulleen tutuiksi yhä laajenevalle joukolle suomalaisiakin henkisiä etsijöitä. Kansankirkkomme papitkin alkavat vähitellen ymmärtää, että kaikki pääsevät taivaaseen kuoleman jälkeen. Niin on aina ollut. Eikä voi olla epäilystäkään siitä, että Jeesus tunsi jälleensyntymisen luonnonlain. Jälkiä ja viittauksia jälleensyntymisestä näkyy myös Raamatussa olevissa Jeesuksen puheissa, vaikka kirkolliskokous Konstantinopolissa jo vuonna 553 pyrki puhdistamaan tuonaikaisesta Raamatun laitoksesta kaikki nuo jälleensyntymiseen viittaavat kohdat.

Teosofia onkin aina tutkinut Jeesuksen opetuksia, hänen joogaansa karman ja jälleensyntymisen tosiasioiden pohjalta. Tällöin nämä opetukset saavat aivan uutta sisältöä ja aivan uutta perspektiiviä. Opetuksen perustalta nousee keskeiseksi se, miten Jeesus opettaa meitä elämään. Luterilaisen kansankirkkomme piirissä on aina pidetty tärkeämpänä Jeesuksen armo-kuolemaa ja hänen rooliaan vapahtajana ja syntien sovittajana eikä niinkään henkisenä opettajana. Tärkeämpänä on myös pidetty pelastavaa uskoa, jonka avulla kirkon piirissä ajatellaan saavutettavan iankaikkinen

elämä taivaassa tai vaihtoehtoisesti iankaikkinen kadotus helvetissä tämän nykyisen elämän jälkeen.

Karman lain ja jälleensyntymisen näkökulmasta tämänkaltaisen taivaaseen pelastuminen tai iankaikkiseen kadotukseen joutuminen ei tietenkään näyntyä ihmisen kehityksen lopullisena päämääränä. Ihminen harvoin tulee valmiiksi yhden elämän aikana. Siksi ei myöskään voida ajatella, että Jumala voisi tuomita iankaikkiseen kadotukseen itse luomiansa ihmisiä, jotka eivät ymmärtämättömyydessään osaa asettaa uskoaan Jeesus Kristuksen lunastustyön varaan. Toisaalta vakavan totuudenetsijän on vaikea uskoa jumalaan, joka näin äärimmäisen julman helvettirangaistuksen uhalla kiristäisi itse kehitykseen luomiansa

järkiolentoja.

Jeesus näytti meille Ihmisen mallin elämällään ja opetuksillaan. Kun näitä opetuksia tutkii, huomaa, kuinka hän jatkuvasti antaa ihmisille itselleen vastuuta heidän omasta elämästään. Hän muistuttaa meitä silloin siitä, että ei jokainen, joka huutaa ”Herra, Herra” pääse taivasten valtakuntaan, vaan se joka, niin kuin Jeesus sanoo, ”tekee minun taivaallisen Isäni tahdon”. Tätä tahtoa Jeesus tuli meille opettamaan. Eikä Jeesus tässä puhu kuoleman jälkeisestä taivastilasta. Hän puhuu siitä uuden liiton eettisestä kehitystiestä, joka johtaa pyrkijän Kristus-tietoisuuteen, Kristuksen sisäiseen, henkilökohtaiseen tuntemiseen. Se on sitä taivasten valtakuntaa, jonka Jeesus niin usein opetuksessaan ja vertauksissaan mainitsee ja joka meitä hänen elämäntyönsä kautta lähestyi. Se näkymätön valtakunta, Kristus-tajunta on jokaisella meillä kätkössä sydämessämme.

2000-luvulla, meidän ajassamme tämä on näkökulma, johon mielestäni Jeesuksen seuraajien ja kaikkien kristittyjen ja niiden, jotka ovat kiinnostuneita siitä, mitä Jeesus todella sanoi, kannattaisi tutustua ja suun-

nata tahtonsa ja uskonsa. Ihmiseksi kasvaminen on vastuulliseksi kasvamista. Jeesuksen joogan päämäärä ei ole siinä, että yksin minä pelastuisin, vaan että me kukin oppisimme kasvamaan viisaudessa ja rakkaudessa keskinäiseen veljeyteen, palvelemaan toisiamme. Kysymys on uudessa liitossa siitä, miten pääsisimme eettisessä kilvoittelussamme siihen, että osaisimme tuoda taivasten valtakuntaa tänne maan päälle. Kehittymisemme kohti Ihmisyyttä olisi silloin elämä elämältä vähemmän vaikeaa. Jeesus sanookin: ”Minun ikeeni on helppo kantaa”.

Jeesuksen jooga antaa avaimet ja suunnan tähän kilvoitteluun, jossa mikään ponnistelu ei mene hukkaan. Tämän joogan kannustimina ovat uudenlainen näkökyky, kasvavat henkiset voimavarat, mahdollisuus jatkuvaan tietoisuuden kasvuun, tajunnanlaajenemis- ja valaistumiskokemuksiin. Jeesus kulki ensimmäisenä esimerkkinä, ensimmäisenä veljenämme tämän joogakoulun loppuun ja näytti millaiseen täydellisyyteen ihmisellä on mahdollisuus kehittyä täällä maapallon elämäntähtäyksessä.

Jeesuksen elämänohjeet, hänen viisi käskyään vuorisäärnässä, eivät ole monellekaan tuttuja siksi, että kristillinen kansankirkkomme – Kristuksen kirkko – ei kovin painokkaasti kiinnitä huomiota mestarinsa elämänohjeisiin. Jostain syystä se mieluummin opettaa Mooseksen vanhaa lakia, sen kymmentä käskyä. Näin se tekee siitä huolimatta, että Jeesus sanoo, ettei hän ole tullut lakia kumoamaan, vaan sitä täyttämään. Jeesuksen ohjeet ovat henkilökohtaisemat. Hänen ohjeensa eivät ole enää samanluonteisia kuin vanhat käskyt. Niiden noudattaminen ei perustu lakiin ja sanktioihin vaan vapaaehtoisuuteen. Jos tahdot ja yrität niitä noudattaa, on sillä tietyt seuraukset. Pekka Ervast paljastaa meille sen minkälaisia vaikutuksia Jeesuksen käskyjen noudattamisesta on:

I ÄLÄ SUUTU

- Suuttumattomuuden opettelu avaa ihmisessä aistin, jonka avulla hän alkaa kuulla toisten ihmisten ajatuksia.

II ÄLÄ OLE AJATUKSISSASIKAAN EPÄPUHDAS

- Ihminen, joka oppii pitämään ajatuksansa puhtaina, oppii näkemään toisten ihmisten tunteita eli näkemään ihmisten auroja.

III ÄLÄ VANNO

- Ihminen oppii näkemään toiset ihmiset sellaisina kuin he ovat, hänelle aukenee uusi aisti, joka ilmoittaa mitä kykyjä, taipumuksia ja ominaisuuksia toisissa ihmisissä on.

IV ÄLÄ OLE PAHAA VASTAAN

- Ihmiselle herää jälleensyntymismuisti.

V RAKASTA KAIKKIA IHMISIÄ

- Ihminen tulee näkemään Jumalan, Taivaallisen Isän, sen suuren rakkauselämän, joka on kaiken takana.

Jeesus täydensi käskyjään autuudenjulistuksilla, Isä meidän -rukouksella ja muilla eettisillä ohjeilla. Ne liittyvät kiinteästi toisiinsa ja täydentävät toisiaan. Ne ovat eläviä. Niistä ei ole syytä sementöidä yhtä ainoata ja oikeaa kanonisoitua dogmijärjestelmää. Niiden tulkinnat voivat tulla tosiksi vain siten, että me jokainen kohdallamme ajattemme, tunnemme, tahdomme ja elämme niitä jokapäiväisessä elämässämme todeksi. Helppoja nämä ohjeet eivät ole, mutta olennaista on lähteä yrittämään – lähteä tielle. Tällöin on kysymys uskosta: uskosta ruusuristiläisessä merkityksessä. Kristillinen usko on sitä, että otamme Jeesus Kristuksen henkiseksi mestariksemme ja oppaaksemme. Me tutkimme hänen opetuksiaan, hänen joogaansa ja viemme sen elämässämme jokapäiväiseen käytäntöön. Jos me vakavasti tähän harjoitukseen lähdemme, me lähdemme silloin etsimään elämän totuutta ja kolkuttamaan taivasten valtakunnan porttia. Jeesus itse lupaa, että jokainen anovaa, etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan.

*Swami Abhedananda: Journey to Kashmir and Tibet, Ramakrishna Vedanta Math, Calcutta 1987.

Ervast, Pekka: Christosofian peruskysymyksiä II, Ruusu-Risti, Imatra 1940,

Nicholas Notovitch: The Unknown Life of Jesus, omakustanne, 1894.

Venu Gopala Das: Jeesuksen salattu elämä, omakustanne, Järvenpää 2006,

Yogananda, Paramahansa, The Second Coming of Christ, Self-Realisation Fellowship, Los Angeles, 2004; The Yoga of Jesus, 2007.

FORUM HUMANUM SYKSY 2008

VIISAS ELÄMÄ

Keskiviikkoisin klo 18.00 Porthanian salissa PIII*

10.9. Maria Sannamo, MMM *PIV	Vapauden estetiikka ja yksilöllinen kehitystie
17.9. Martin Keitel, taiteilija	Vuosi 2012 tulee – oletko valmis?
24.9. Panu Rajala, professori, *PII	Mika Waltari, etsijänä ja mystikkona
1.10. Taavi Kassila, ohjaaja, kirjailija	Mitä Jeesus teki Intiassa?
8.10. Anja Kulovesi, kouluttaja, kirjailija	Pelosta eloon.
15.10. Mikko Romppanen, FM, kouluttaja Jumala	
22.10. Sauli Siekkinen, erikoislääkäri	Idän ja lännen henkinen viisaus
29.10. Juha-Pekka Jakonen FM	Ken Wilberin henkinen humanismi
5.11. Pertti Seppälä, kirjailija	Taolaisuus ja Kiinan kulttuuri
12.11. Erkki Lehtiranta FM, kirjailija	Ihmiskehon salaiset koodit
19.11. Tony Dunderfeldt, kirjailija	Intuitio – sisäinen viisaus
26.11. Heidi Rautionmaa, maailman uskontojen parlamentin Suomen edustaja	Maailmanuskonto
3.12. Mauri Lehtovirta, kulttuurituottaja	Uskon paradokseja
10.12. Tia Isokorpi, kasv.lis. Op.kouluttaja.	Tunneäly henkisenä voimavarana

Pekka Ervast: Totuuden ruumis

Kirjasta on ilmestynyt uusintapainos 2008, 10 €

Saatavana Kirjakauppa ja antikvariaatti Aatmasta sekä esitelmien jälkeen luentokirjakaupasta.

POIMINTOJA KIRJASTA:

”Me kadotamme heti jumalallisen hartaan tunteemme, jos vastustamme pahaa ihmistä tai napisemme kohtaloa vastaan. Jos emme vastusta, silloin rakennamme auraan kauniin tumman-sinisen värin, joka tekee meidät yhdeksi korkeamman minän kanssa.” (s. 70)

”Tämä silta, siis meidän korkeamman itsen ja päivätajunnan välillä, ei voi olla olemassa, ellei ihminen ole tosi ja rehellinen; ainoastaan silloin hän voi olla yhteydessä omantuntonsa kanssa.” (s. 69)

”Jumalaan usko, hyvään usko on käytännöllisesti uskoa siihen, että meidän olemukseemme on kätkeyty jumaluus, hyvä, kaipuu parempaan. Ei mitään auta todellisessa henkisessä elämässä, jos me uskomme mihin tahansa asiaan ulkonaisesti, ja kuvittelemme mitä tahansa Jumalasta, elämästä ja kuolemasta. Siinä auttaa meitä ainoastaan se, että uskomme siihen helmeen, joka on meihin kätkeyty, että uskomme, että meissä on Jumala, hyvä, johon meidän on luotettava.” (s. 63)

”Sen tähden, jos sattumalta näemme jonkun ihmisen auran oikein täydellisesti, niin me näemme kyllä, että se on kuin maailmankaikkeus, kuin kosmos, mutta samalla meillä on se ehdoton vaikutus, että tämä on kehittymätöntä ja pientä, kaunista ja kunnioitettavaa kylläkin, mutta pientä. Taas, jos me näemme jonkun Mestarin tai Vapahtajan auran, niin se on sanoin kuvaamatonta.” (s. 61)

”Kun ihminen on ollut suuressa tuskassa ja murheessa, mutta alistunut mielellään siihen, sanonut, niin kuin Jeesus Getsemanessa: ’Menköön minulta tämä kalkki, ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin Sinä, Isä’, silloin tapahtuu kuten Jeesukselle, että enkeli tulee ja virvoittaa häntä.” (s. 53)

”Ainoastaan sanomalla näin elämälle: ’Minun täytyy itse päästä tuntemaan totuuden Jumala’, ihminen lähestyy sitä ahdasta porttia, joka vie elämään.” (s. 32)

”Me ihmiset olemme hyvin nopeita arvosteluissamme, me tahdomme helposti nähdä asioissa ja ihmisissä heidän huonoja puoliaan ja luulemme, että olemme eteviä arvosteluissamme, mutta sillä vain näytämme, kuinka huonoja arvostelijoita olemme. Sillä jos tahdomme pätevästi arvostella ihmisiä ja asioita, täytyy meidän ennen kaikkea tuntea niiden kaikista parhaimmat puolet.” (s. 25)

”Jumala on itse se suuri elämä, joka on kaikkialla. Jokainen ihminen on Jumalan poika, lapsi. Ei tarvita mitään kirkkoja, ei pappeja, ei jumalanpalvelusmuotoja eikä seremonioita, ei mitään. Ihminen voi välittömästi elää totuudessa. Ihminen voi rakastaa, voi olla puhdas ilman kaikkia noita turhuuksia.” (s. 17)

Poimija on Ruusu-Risti -lehden uusi avustaja Juha Ukkola

Hunnun takaa: Lyijy, Saturnus

Sauli Siekkinen

Lyijy (lat. plumbum) on hiiliryhmään kuuluva metallimainen, jaksollisen järjestelmän 82. alkuaine. Lyijystä tehdään sen suuren tiheyden vuoksi tuliaseiden luoteja ja hauleja, ja sitä käytetään säteilysuojaukseen.

Lyijy-yhdisteet ovat myrkyllisiä, ja siksi niitä on käytetty muun muassa veneiden pohjamaaleissa, koska myrkyllisyytensä ansiosta lyijy estää tehokkaasti eliöiden kuten levän kasvua. Lyijyä on aikaisemmin käytetty myös väripigmenttinä valkoisissa maaleissa ja kauneudenhoidossa vaalean ihon aikaansaamiseksi muun muassa antiikin Kreikassa ja Roomassa. Kesti vuosisatoja, ennen kuin lääkärit saivat viimein todistettua lyijyn myrkyllisyyden ja voiteen käyttö lakkasi. Vielä 1700-luvullakin lyijyä käytettiin kauneudenhoidossa.

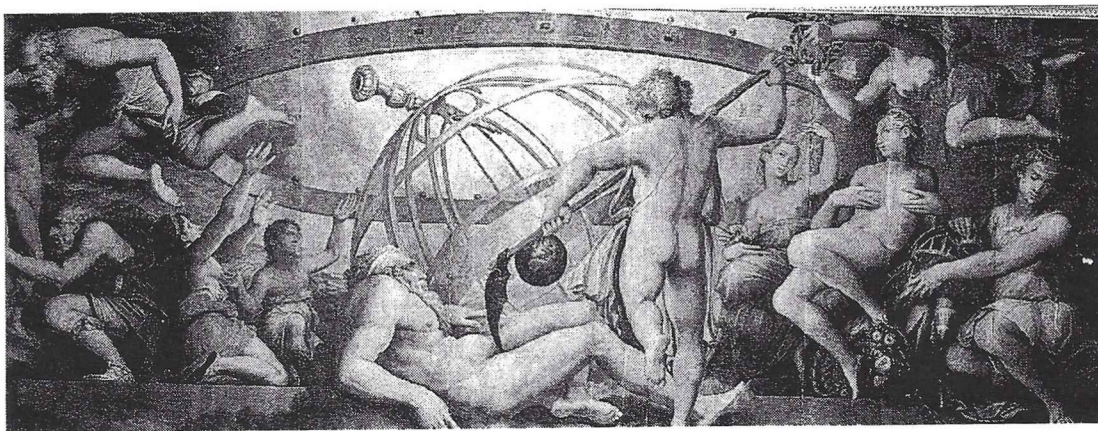
Lyijy on karkein alkemian seitsemästä metallista. Sen planeettahallitsija on Saturnus, uloin muinaisten astrologien tuntemista planeetoista. Kreikkalaisilla Saturnus vastaa Kronosta, aikaa, joka söi omat lapsensa. Kronos oli Uranoksen, taivaan jumalan ja Gaian, äiti maan poika. Uranos ei päästänyt jälkeläisiään ulos maan povesta eli Gaian kohdusta, mistä suuttuneena Gaia kutsui poikiaan tappamaan isänsä Uranoksen. Ainoastaan Kronos suostui tehtävään, ja Gaia antoi pojalleen valmistamansa viikatteen. Kun Uranos saapui tapaamaan Gaiaa, Kronos hyökkäsi väijyksistä viikatteen kanssa ja leikkasi irti Uranoksen sukupuolielimet. Kronos nai sisarensa Rhean ja sulki veljensä kykloopit, jättiläiset ja satakätiset hekatonkheirekset maan sisään ja alkoi hallita maata. Hänen hallintokauttaan kutsuttiin kultaiseksi ajaksi. Silloin ei tarvittu lakeja, koska kaikki toimivat aina oikeudenmukaisesti. Kronos ja Rhea saivat kuusi lasta: Hestian, Demeterin, Heran, Haadeksen, Poseidonin ja Zeuksen. Mytologian mukaan Kronos söi omat lapsensa sitä mukaan kuin nämä syntyivät, sillä hän oli kuullut ennustuksen, että hänen lapsensa syrjäyttäisivät hänet samoin kuin hän oli syrjäyttänyt isänsä. Viimeinen lapsista, Zeus – roomalaisilla Jupiter – pelastui, kun Rhea pani kapaloihin kiven lapsen sijaan. Saturnus söi kiven, joka rosencreutzilaisen Michael Maierin mukaan on juuri alkemistien viisasten kivi. Zeus kasvoi Kreetalla, ja aikuistuttuaan hän syötti isälleen Gaialta saamaansa myrkyä, jotta tämä oksentaisi nielimänsä lapset ulos. Lopulta Kronoksen lapset ja Zeuksen vapauttamat veljet kukistivat Kronoksen.

Roomalaiset kunnioittavat Saturnusta sadonkorjuun jumalana, sillä hänen hallintoaikanaan ihmiset oppivat maanviljelyn. Kultaista aikaa muisteltiin Roomassa talvipäivän seisauksen aikaan vietettävässä Saturnalia-juhlassa, jolloin orjat saivat tilapäisen vapauden, vihollisuudet unohdettiin ja rangaistuksien toimeenpanoa lykättiin.

Astronomit ovat tunteneet planeetta Saturnuksen jo 6000 vuoden ajan. Aina Ranskan valankumoukseen saakka sitä pidettiin uloimpana planeettana, ja siten sen hidas kierto symboloi pitkiä ajanjaksoja. Saturnus kiertää eläinradan ympäri 29 vuodessa, ja ajankohta, jolloin Saturnus kohtaa syntymäkartan paikkansa, merkitsee yleensä suurta muutosta. Astrologiassa Saturnus symboloi voittamattomia esteitä, rajoituksia ja materian vastusta. Sen merkki koostuu vastaanottavuutta kuvaavasta puolikuusta eli persoonallisuudesta, joka kuitenkin joutuu antautumaan materian, aineen vastukselle, ristille. Astrologiassa Saturnus tunnetaan myös suurena epäonnen tuojana, kun taas Mars on vähäisempi epäonnen tuoja. Saturnus tuo surua, koska se murskaa epärealistiset unelmat ja palauttaa ihmisen maan pinnalle. Yleensä haaveet, unelmat ja mielikuvitusystävät ovat tarpeen kehityksen alussa suojaamaan herkkää sisäistä persoonaa ul-

koisilta kolhuilta. Jossain vaiheessa nuo haaveet muodostuvat kuitenkin esteeksi itseilmaisulle ja suhteiden luomiselle ulkoisessa maailmassa. Tällöin suojakuori tulee rikkoa, ja syntymäkartassa Saturnus kuvaa sitä tapaa, miten tuo tulee tapahtumaan. Normaaliin aikuistumiseen kuuluu lapsuuden unelmien rikkoutuminen ja ulkoisen maailman todellisuuden hyväksyminen.

Alkemian mukaan viisasten kiven syntyprosessi alkaa Saturnuksesta tai lyijystä. 1600-luvun alkemisti Johann Isaac Hollandus sanoo teoksessaan *Of natural & supernatural things*: ”Lapseni, tiedä että se kivi, jota kutsutaan viisasten kiveksi, tulee Saturnuksesta. ...kätke tämä sydämeesi ja ymmärrä, että tämä Saturnus on se kivi, jonka nimeä viisaat eivät lausu ja joka on kätkeyty näihin päiviin saakka; sillä jos se tunnettaisiin, monet työskentelisivät sen kanssa ja menetelmä olisi yleinen, koska tämä työ on lyhyt ja rasitteeton, se on vähäinen ja alhainen työ.” Viitatessaan viisasten kiveen alkemistit käyttivät akronyymiä ”VITRIOL” – *Visita Interiora Terrae Rectificandoque Invenies Occltum Lapidem* – tunkeudu maan ytimeen ja oikaisemalla sen löydät viisasten kiven. Saturnuksen vatsassa tai maan ytimessä oleva kivi ei ole mikään muu kuin käärmetuli, joka itämaisen hermetismin mukaan lepää alimmassa chakrassa eli voimakeskuksessa, Muladharassa. Mula tarkoittaa ”juurta” ja adhara ”perustaa”. Tämä ”perusta” vastaa Raamatussa useassa kohdassa mainittua kulmakiveä: ”Sen tähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene” (Jesaja 28:16, 1. Pietarin Kirje 2:6), ja ”Jeesus sanoi heille: Ettekö ole koskaan lukeeet kirjoituksista: ’Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme?’” (Matteus 21:42). Vapaamuurariudessa tämä rakentamissymboliikka on keskeistä. Kardinaali Nicholas Cusanus kertoo teoksessaan *Opera*, miten mestari laskeutuu taivaallisesta Jerusalemissa kivikkoiseen autiomaahan työstämään kiviä temppeliä varten ja että sielu Jumalan pojan morsiamena kokee saman muutoksen kuin kivet, joita työstetään. Maaelementin symboli itämaisessa hermetismissä on neliö. Näin kulmakivi ja temppelin perusta on työstetty nelikulmainen kivi, joka kuvaa Muladhara chakraa. Sen keskustassa eli aineen tai maan keskustassa lepää käärmetuli. Antiikin aikana vihkimysseremonia tapahtui usein temppelin salaisessa, maanalaisessa kryptassa. Muladhara chakra on kuitenkin todellinen temppeli ja käärmetulen herättäminen osa vihkimystä.

”Kronos kastroi isänsä Uranoksen”, Giorgio Vasari and Cristofano Gherardi 1560.

Valoravinto

(Helsingissä 16.3.2008 pidetty esitelmä)

Kauno Mannonen

Terveisiä etelän auringosta, tulín toisapäivänä Kanarialta. Olin siellä nauttimassa viikon valoravintoa ja keräämässä ajatuksia tätä esitelmää varten. En kuitenkaan valaistunut, ehkä vain vähän rusketuin ulkoisen auringon valosta.

Mutta mennäkseni suoraan esitelmän aiheeseen: Valoravinto ei tarkoita yksin fyysisestä ruuasta pidättäytymistä. Ovathan valoisat ajatuksemme myös mentaalipuolemme ravintoa ja rakkaudelliset tunteet emotionaalista ravintoa. Ja sanotaan, että kauneus on puoli ruokaa ja kiinalainen sanonta on, että yksi hyvä sana lähimmäiselle lämmitää kolme talvikuukautta. Mitä on tämä hyvyys, joka ilmenee moninaisena valona ja voi elättää fyysisestikin meitä; se voi myös valaista pimeän tajuntamme ja nostaa meidät jopa kuolemattomaan elämään.

Valo ja sen eri muodot, energiat meidän aurinkokunnassamme tulevat meille auringon kautta. Voidaan siksi sanoa, että elämme aurinko- eli valoenergialla. Hänessä Jumalassamme me elämme, liikumme ja olemme. Voimme siksi kutsua valoravintoon pyrkimystä myös Pyhän Hengen tieksi.

Pyhän Hengen tiellä kun opettelemme elämään, opimmekin kuolemaan. Meidänhän ei tarvitsisi enää syntyä tai kuolla, jos emme haluaisi. Meidän persoonalliset halumme pitävät kuitenkin meidät vielä tiukasti kiinni tässä jälleensyntymien pyörässä.

Meillä on vielä monenlaisia vääriä käsityksiä elämästä ja kuolemasta. Siksi meidän on vielä käytävä tätä hyvän ja pahan tiedon koulua, koska emme vielä ymmärrä syntyjä syviä. Olemme melko varmoja esimerkiksi siitä, että jos emme syö niin kuolemme, ja

jos emme juo kolmeen päivään niin kuolemme piankin. Näinhän meitä on opetettu ja peloteltu. Kuitenkin voimme lukea, että tuhannet ihmiset ovat eläneet pitkiä aikoja, jopa vuosia, syömättä tai juomatta mitään.

Kautta aikain on ollut myös tietoa siitä, että ihminen voi elää Pyhällä Hengellä syömättä tai juomatta mitään. Onhan meillä vanha sanontakin: Syö, syö poika, vai luuletko eläväsi Pyhällä Hengellä. Tämähän jo viittaa tietoon, että jotkut ovat pystyneet näin elämään.

Me luomme elämämme ajatuksillamme. Tulet siksi mitä eniten ajattelet. Ajattelu ohjaa myös tunteitamme, ja ajatuksilla hallitaan pitkälle myös haluamisiämme.

Henkinen kasvu on tajunnan kasvu kohti jumalaista tajuntaa. Henkisesti ei kasveta tekemällä joitain temppuja, elleivät ne temput lisää meidän elämänymmärrystämme.

Ja kun nyt on kyse valoravinnosta, niin ei se sen kummempaa pyrkimystä ole kuin muukaan esoteerinen pyrkimys. Monille se kuitenkin tuntuu jonkinmoiselta tempuilulta, jos ei tunneta syvemmin mistä on kyse.

Valolla eli elämän energialla – tai niin kuin itämailla sanotaan praanalla tai ki-voimalla – eläminen edellyttää oman hengen yhteyteen pyrkimystä. Sanoohan Kalevalammekin: Emme me mitänä voine, emme mitänä itsestämme, ilman armotta Jumalan, toimetta totisen Luojan. Jumalaisen tahdon pitää ihmisessä herätä, persoonalliset halut eivät juuri mitänä voine. Mutta: meissä on tämä jumalainen puolemme tässä hetkessä mukana. Siksi mahdollisuutemme ovat rajattomat.

Kaiken esoteerisen eli valoon pyrkimyksemme lähtökohta tulee olla herättää jumalainen tajunta tässä persoonallisuudessamme asti. Miten se tapahtuu? Yksinkertaisesti olemalla jumalaisen tahdon mukainen. Sitä suuret opettajat ovat koettaneet

meille selittää, ja kyllähän me jo tiedämme, mitä se suurin piirtein tarkoittaa: olemalla joka päivä, joka tunti, joka minuutti ja joka hetki jumalaisen tahdon mukainen. Sitä se esoteria on.

Ja miksi se ei vielä minulle onnistu? Siksi kun en vielä halua sen onnistuvan. Minun maalliset haluni pitävät minut tiukasti vielä otteessaan, enkä pääse niistä irti. Ryövärit hallitsevat vielä talossani, enkä minä taloani.

Miten nämä ryövärit saa sitten ajettua ulos pilaamasta huoneitani ja elämäni? Vain siten, että kieltäydyin elättämästä niitä kauemmin, niin ne pikkuhiljaa hakeutuvat paremmalle isännälle. Kun rupean enemmänkin katsomaan, näkemään eli huomioimaan ympärilläni olevaa kauneutta, hyvyyttä ja puhtautta, enkä ole huomaavinaanikaan enää näitä ryöväreitäni, niin ne eivät saa enää ravintoa minusta ja pikkuhiljaa häipyvät.

Mutta niin kauan kun vielä haluan nähdä hyvyyteni voittavan nämä ryövärit, ovat ne vielä minuun piiloutuneena. En ole vielä ymmärtänyt niidenkin hyvää tarkoitusta minussa. Taas jos minussa on todellinen hyvä tahto herännyt, järjestäisin näille entisille vuokralaisilleni komiat läksiäisjuhlat, sillä ne ovat olleet hyviä opettajiani. Olen oppinut ymmärtämään hyvän ja pahan, valon ja pimeyden merkityksen tässä dualistisessa maailmassa.

Vain tieto vapauttaa meidät tästä mammonan maailman sidonnaisuudestamme. Vain tieto valoravinnolla elämisen mahdollisuudesta voi vapauttaa meidät fyysisen ruuan nauttimisesta.

Kun opimme luopumaan itsekkäistä pyrkimyksistä, eli kaikesta siitä, mikä on kuoleman alaista, voitamme jo eläissämme kuoleman, mikä on myös täysin valolla elämisen edellytys ja päämäärä. Tämänhän viisauden mestarit ovat jo saavuttaneet. Kuitenkaan meidän ei tarvitse saavuttaa vielä mestaru-

utta voidaksemme jo paljonkin saavuttaa tällä tiellä.

Jeesus opettaa, kuinka meidän tulisi olla ja elää, jotta tulisimme oikeamielisiksi ja saavuttaisimme jälleen lapsuutemme taivasten valtakunnan; tulisimme jälleen lasten kaltaisiksi ja siten taivaallisen Isämme hoi-viin, eikä tarvitsisi kantaa huolta syömisestämme. Näinhän lapset vielä elävät. Heidän on taivasten valtakunta.

Kun katselin 5-vuotiaan pojanpoikani päivän pomppimista ja liikkumista ja vertasin sitä siihen vähäiseen ruokamäärään, jonka hän söi, niin tuli selvästi mieleen, ettei hän liikkunut omilla lihoillaan vaan elämän voimat hänessä liikkuvat. Hän ei vielä tiennyt, ettei jaksa ellei syö.

Aivan kuten kaikkien henkisten kasvu-prosessien edellytyksenä on saada alemmat käyttövälineemme tasapainoon, värähtelemään ylempien kanssa sopusoinnussa, samoin tässä valoravinnossa tuodaan energia ylemmiltä tasoilta aina fyysiseen asti.

Yöllä syvän unen aikana jokainen meistä tankkaa itseään valoravinnolla. Jos ei näin tapahtuisi, emme kauan tulisi toimeen pelkällä fyysisellä ravinnollakaan. Tarvitsemme elääksemme tätä korkeamman tason energiaa.

Mitä energia sitten on, joka maailmankaikkeutta ylläpitää ja pyörittää?

Emme pysty sitä luomaan emmekä hävittämään, pystymme vain sitä hyödyntämään ja käyttämään. Se vain silloin muuttaa muotoaan eikä häviä, se on aineen ja säteilyn kyky tehdä työtä.

Mihin sitten liekki menee, kun tuli sammuu? Tulen energia ei häviä, vaikka emme sitä enää näe, se muuntuu vain toiseen muotoon. Se siirtyy tasolta toiselle, meille näkymättömiin.

Aineelliset muodotahan koostuvat atomeista, jotka ovat energiapyörteitä. Tätä energiaa eli voimaa liikuttaa aina tajunta,

sanovat tietäjät. Tajunnan takana tai paremminkin tajunta on jo henkeä. Joten henki ja aine ovat sidoksissa toisiinsa tässä ilmenneessä maailmassa.

Tämä selittää sen, että meillä on mahdollisuus jumalaisella tajunnallamme vaikuttaa aineellisuuteemme asti, muuntamalla aineellisuutemme värähtelyt sopusointuiseksi tämän jumalaisen tajuntamme kanssa. Tätä on puhdistuksen tie, joka on meidän kuljettava voittaaksemme alemman luontomme ja siten myös syömisen tarpeemme.

Meidän on siksi päästävä tämän sisäisen Jumalamme yhteyteen. Tämä sanontahan on tietysti virheellinen, sillä me olemme koko ajan Jumalamme kanssa yhteydessä, vaikka emme päivätajunnassamme aina sitä huomaa.

Mistä tässä päivätajunnassamme siis on kysymys? – Illuusiosta, johon meidät on kasvatettu jo pienestä lähtien. Me kuvittelemme olevamme maan matonen, vaikka olemme sukua suurta. Tämä ruma ankanpoikanen ei vielä tiedä olevansa joutsenten sukua. Siksi sen pitää kasvaa isoksi tullakseen siitä tietoiseksi.

Mitä meiltä edellytetään nopeammin kasvaaksemme ja noustaksemme suuremmille siiville? Luopumista, luopumista, luopumista. Luopumista ankkamaisesta ajattelusta, kanamaisesta nokkimisesta ja kaakattamisesta valkoisten joutsenien ihailmiseen, ja ajatuksissa korkealle lentämiseen, niin luovuus ja intuitio alkavat virrata meissä, kun päästämme irti siitä, mikä pitää kiinni meitä tässä mammonan maailmassa.

Me ahdamme joka päivä itseemme ylimääräistä mammonaa jo ruuan muodossa. Pidämme sitä aivan luonnollisena asiana, sillä näinhän kaikki ankkasisaruksemmekin tekevät. Nälkä pakottaa meitä syömään yhä enemmän, vaikka emme sitä välttämättä tarvitsisi, keveämmin lentääksemme.

Me haluamme nauttia. Ja meidän sosiaalinen elämämme on paljolti rakentu-

nut ruuan ympärille ja siitä nauttimiselle. Olemme kasvattaneet itsellemme hyvin voimakkaita sidoksia, jotka liittyvät syömiseen. Kalevala kuvaa näitä sidoksia suurena suomuhaukina, joka odottaa meitä tuonen virrassa nielläkseen meidät. Ellemme ole niitä eläissämme voittaneet, päädymme hauin vatsaan ja kuolemme. Kalevalan tulinen kokko eli Pyhä Henki kun meissä on herännyt, se voittaa hauin ja selviämme tuonen virran yli elävinä, kuten Jeesus selvisi.

Mehän emme edes tiedä, onko järkevää tai itsellemme mahdollista edes olla kokonaan syömättä. Samoin pitkälle edennyt totuudenetsijäkin hallitsee vielä toinenkin mammonan kiusaus, nimittäin mammonan omistamisen halu, emmekä uskalla päästää irti, peläten menettävämme jotakin tärkeää.

Mammonan maailma vielä hallitsee meitä emmekä me mammonaa.

Meitä hallitsevat vielä monet pelot kuten toimeentulon menetyksen, hylätyksitulon tai vaikkapa kuoleman pelko, joita luulemme normaaleiksi ihmiseen kuuluviksi asioiksi. Kuitenkin kaikki ne sitovat meitä maalliseen olemassaoloomme kaikkine karsimyksineen ja vaikeuksineen.

Miksi sitten monet ihmiset ovat pystyneet vapautumaan näistä sidonnaisuuksista ja jopa syömisestä ja lähteneet elämään valolla? Tässä pitäisi nyt olla Michael ja Helena Blanka kertomassa. Hehän ovat vuosia eläneet valoravinnolla ja kiertävät parhaillaan Suomea pitäen luentoja valolla elämisestä. Tänään he ovat Joensuussa. Mitkä motiivit ovat saaneet heidät ryhtymään tähän leikkiin elämällä? Siltähän se materialistista tuntuu. Tiede ja etenkin monet lääketieteen edustajat pitävät heitä varmaan huijareina.

Michael on kertonut mm. seuraavaa: Valolla elämisen prosessi oli minulle ovi yhteyteen enkelimaailman kanssa – ovi korkeampiin ulottuvuuksiin. Enkeleistä tuli parhaat ystäväni. Oli mielenkiintoista

oppia tuntemaan heitä ja heidän luontoaan. Yksi heidän useimmin toistamansa asia minulle oli: ”Sinä olet se joka valitset, se on sinusta kiinni”. Se on elämistä korkeammalla värähtelyllä, jossa työstät elämäsi haasteet, esteet ja rajat. Korkeampi värähtely tarkoittaa myös korkeampia tunteita, ja silloin elämä on kevyempää ja siinä on pysyvämpi ilo ja onnellisuus.

Michaelin mielestä valolla eläminen on nopea tie – tie elää elämä ja käydä läpi elämän oppiläksyt. Ja se on kaunis tie, mutta se ei ehkä ole aina helppo, ei etenkään alussa, koska sinusta tulee ehkä hyvin herkkä, jopa liian herkkä tähän maailmaan. ”Maadoittuneena” pysymisestä tulee haaste, mutta olet sisäpuolellasi valossa.

Motiiveja on tietysti monenlaisia. Mutta silloin, kun se on lähtöisin jumalaisesta tahdosta, on motiivi oikea. Mistä sitten tietäisimme jos itse lähtisimme pyrkimään valolle, että se ei olisi vain persoonallinen haluni?

Kun olen lukenut monien tälle tielle lähteneiden kertomuksia omista lähtökokeuksistaan, niin elämä on useinkin heitä johdattanut tälle tielle. Ihminen ei kovin helposti lähde vaikealle tielle, ellei hän koe korkeampaa sisäistä johdatusta siihen.

Eihän tätä asiaa saa liikkeellekään kuin kepillä ja porkkanalla. Ihmisellä on kuitenkin pitänyt jo siinä määrin olla valmiutta, että on voinut sanoa: ”Isä, tapahtukoon sinun tahtosi eikä minun.”

Tämä prosessi edellyttää kuitenkin, että ihminen pyrkii oman Minuutensa eli Isänsä yhteyteen ja meditoiden kuuntelemaan sisäistä ääntään ja suorittamaan tietyt toimenpiteet saattaakseen valon energioiden tulon itseensä. Ei se ole kellekään helppo tie mutta varmasti monella tavoin palkitseva ja ihmistä henkisesti eteenpäinkin vievä. Näin voin päätellä vaatimattomasta omastakin kokemuksestani käsin, vaikka olin vain 50 päivää syömättä.

Itse koin myös jonkinlaisen selvän johdatuksen ryhtyä kokeilemaan valoravintoa. Motiiveista en tiedä, sillä niitä tuntui olevan aika monia, kun rupesin niitä aattelemaan. Jostain syystä vain lupauduin pitämään esitelmän valoravinnosta, vaikka en siitä etukäteen juuri mitään muuta tiennyt kuin sen miten Kalevala sen ilmituo.

Sen jälkeen kyllä sain luettavakseni useitakin kirjoja, joissa kuvataan asiaa hyvinkin seikkaperäisesti, joten nyt voin jo sanoa tuntevani mistä on kyse sekä teoreettisesti että hieman kokemuksellisesti.

Australialaissyntyinen Jashmuheen, joka on länsimailla tehnyt pioneerityötä tällä alalla, on kirjoittanut monia jo suomennettujakin kirjoja valoravinnolla elämisestä. Tuhannet ihmiset maailmassa ovat jo kokeilleet – kuka pitempään, kuka lyhyempään, sillä valolla eläminen kukaan ei ole ongelmaton.

Vaikka itse voisi jatkaa pitkäänkin, niin ympäristö aiheuttaa paineita. Pelot hallitsevat vielä ihmisiä, ja kun ei tunneta, mistä on kyse valolla elämisessä, nähdään monenlaisia mörköjä. Lääketieteelle se on aivan utopistinen asia, ja siksi siihen ryhtyneitä pidetäänkin huijareina, eikä tiedetä, että Intiassa on pidetty hyvin tarkassa lääketieteellisessä seurannassa koko ajan yli 400 vuorokautta syömättä ollutta ihmistä. Monenlaisin mitauksin on voitu todeta kaikkien kehon toimintojen pysyneen hänellä normaaleina.

Tuntuu, että tämä on yhtä pelottava asia kuin kuolema, ja siksi siitä ei haluta kuulla, kun ei siihen osata vielä mitenkään suhtautua. Onhan tämä vasta tulevaisuuden asia ihmiskunnassa – vielä ei lääkettä eikä ruokatehtaiden tarvitse olla huolissaan. Kuitenkin tässä voisi olla sekä köyhien että rikkaiden maiden kuolleisuutta vähentävä mahdollisuus, jos saataisiin levitettyä tietoa valolla elämisen mahdollisuudesta. Silloin kun hätä olisi suurin, olisi apukin lähellä.

Tämä tulee ehkä olemaan se keino millä

materialistisen tieteen paradigmien eli yleisesti hyväksytyt teoriat ihmisestä tullaan muuntamaan henkisemmiksi.

Ruoka, lääkkeet ja köyhyys saavat tappaa vielä pitkään miljoonia ihmisiä vuodessa. Mutta kun yksi ihminen kuoli ollessaan val-oravinnolla, se nousi heti uutiseksi. Olihan tieteen mukaan selviö, ettei niin voi elää.

Valolla elämisen prosessi alkaa 21 päivän siirtymällä, joka on jaettu kolmeen seitsemän päivän jaksoon. Ensimmäiset seitsemän päivää ollaan ilman ruokaa ja ilman vettä. Toisten seitsemän päivän aikana nautitaan vettä ja hieman hedelmämehua sekä kolmannella jaksolla 25-prosenttista hedelmämehua. Sen jälkeen voi jo nauttia 40-prosenttista mehua.

Ruotsalainen Curt Jonsson, joka kirjoitti kirjan omista kokemuksistaan lähdettyään valoravinnolle, koki monenlaisia vaikeuksia 21 päivän prosessin aikana: huimausta, oksentelua, heikkoutta ja pelkoa, kun toksiniit eli myrkyt vapautuivat ruumiista. Kaikille ei tule minkäänlaisia negatiivisia tuntemuksia, mikä johtuu ehkä jo myrkyttömämmästä kehosta.

Itse en lähtenyt oikeaoppisesti suoritamaan tätä prosessia, vaan ajattelin, että onnistuminen ei voi olla kiinni siitä seitsemän päivän juomattomuudesta, joten join kyllä alusta lähtien, mutta en syönyt muuta kuin omia ihrojani itsestäni ja join aluksi vain vettä ja myöhemmin 25-prosenttista rypälemehua. Viidenkymmenen päivän aikana paino putosi 16 kiloa eli 20 %.

Joka aamu kävin viiden kilometrin reippaalla sauvakävelyllä, joka osaltaan kulutti energiaa muun liikunnan lisäksi. Näinhän ei olisi saanut tehdä, vaan olisi pitänyt viettää yksinäistä ja hiljaista elämää jokapäiväisistä toimista vapaana. Ei minulla ollut sellaiseen mahdollisuutta. Olen kai muutenkin kaikkea dogmaattisuutta vastaan. Luotin enemmän sisäiseen intuitioon ja omiin rajoihini ja vapauksiini.

Liikkuminen kävi päivä päivältä yhä kevyemmäksi, sillä putosihan painokin koko ajan. Mutta kun astmakaan ei enää haitannut, teki mieli jopa juosta, ja välillä juoksinkin taas 50 vuoden jälkeen.

Asetin ruumiilleni painorajaksi 65 kg, jonka alle ei paino saanut pudota – eikä pudonnutkaan. Kun lähestyin tätä rajaa, niin painon pudotus väheni ja pysähtyi, vaikka jatkoin paastoa ja liikuin kuten ennenkin. Tämä oli yksi ennakkomerkki valoenergiasta. Muut merkit olivat enemmänkin sisäisiä tuntemuksia.

Itselläni ei ollut koko prosessin aikana mitään muita ongelmia kuin huolestunut vaimo. Poikakin tuumasi, että pitäisi ukko pistää holhoukseen. Miniäkin kyseli vähän väliä: ”Vieläkö sä paastoat?” Tarjosi kyllä kahvia, mutta pullapakolla. Huoli oli, jos lapsilta menee vaikka ukki.

Niin paljon ympäristö oli huolissaan, että pistivät ukon tutkimuksiin, ei nyt ihan psykiatrille mutta verikokeisiin ja sydäntutkimukseen. Kaikki veriarvot olivat hyviä, jokunen parantunutkin. Saatoin jättää syömättä verenpainelääkkeen, joita olin kymmeniä vuosia jo syönyt. Sydämessä korkean verenpaineen aiheuttamat viat vielä kuitenkin kummittelivat sydänfilmillä.

Olen kymmeniä vuosia paastonnut vuositain viikon pari, jopa joskus neljäkin, ja keho on jo tottunut ajurinsa syömättömyyteen. Siksi itselläni ei ollut mitään huolta eikä vaikeutta, vaikka olisin jatkanut pitempääkin, ja tulevaisuudessa sopivam-
malla ajalla tulen jatkamaan.

Tämä prosessihan ei ollut yksinomaan paasto, vaan tähän liittyi monia muita toimintoja ja pyrkimyksiä. Motivaationa kuitenkin: Tapahtukoon Isä sinun tahtosi eikä minun. Kuten sanoin, tässä vedotaan omaan Minuuteen, että Hän tulisi auttamaan ja ohjaamaan valon voimia avuksemme.

Tässä myös meditaatiossa luodaan ja nähdään mielikuvalla, kuinka jokaisella syvällä

sisäänhengityksellä valon energiat virtaavat kruunuchakran kautta sydänchakraan ja elähdyttävät uloshengityksen aikana alemmat chakrat ja etenkin pernachakran, joka on se mylly sampo- eli eetteriruumiisamme, joka jauhtaa yhden purnun syötäviä Kalevalan mukaan, kun se vain saadaan toimimaan. Näin Kalevala jo tuntee tämän asian.

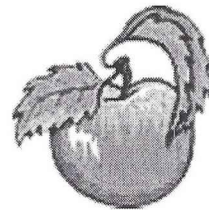
Chakrojen herättämisestä on monenlaisia käsityksiä, ja etenkin Ruusu-Ristissä on aina varoiteltu herättämästä omin päin sakkaroitaan toimimaan. Mutta tässähän vedotaankin omaan Minuuteemme, että Hän olisi ohjaamassa toimintoja, ettei mitään ei-toivottua pääse syntymään. Persoonallisia tavoitteita ei saa olla. Ja täytyyhän pitkän tien totuudenetsijän olla Kalevalan Aino-neitiä viisaampi ja olla jo paljolti vihkiytynyt Väinämöis-viisaudelle ja jossain määrin kulkenut puhdistuksen tietä vapautuakseen itsekkyydestä, ennen kuin pukee näitä kappioita päälleen, eli herättää chakroja toimintaan.

Pyrkimyksemme ei saa olla pääsemistä muille tasoille, sillä sitä varten me olemme tänne syntyneet, että loisimme paratiisiin tänne aineelliselle tasolle. Ulkoisestihan täällä jo on paratiisi ja kaikki järjestyksessä. Kun saamme oman tajuntamme vain järjestykseen, niin huomaamme vasta sen ulkoisenkin. Meidän tajuntamme vielä katselee asioita hyvän ja pahan perspektiivistä eikä siksi huomaa kaiken takana olevaa jumalaista luomisen suunnitelmaa ja sen ilmentymistä tässä ja nyt.

Kun malka eli tukki poistuu silmästämmä, sitä tukkimasta, paljastuu tämä maailmamme tosi hyvänä, kauniina ja puhtaana, ja kaikessa näemme silloin tarkoituksenmukaisuuden toimivan: pahassakin hyvän tarkoituksen. Valolla elämisen pyrkimys tarkoittaa, että saisimme silmämme enemmän auki näkemään todellisuutta tässä ja nyt.

Oikaisu:

Lehdessä 2/2008 olleen ansiokkaan vuosijuhlaselosteen oli kirjoittanut Juha Ukkola. Lehti pahoittelee painovirhettä.

Vihkimyksen polku

Aslak Larjo

Vihkimyskäsite on noussut yleiseen tietoisuuteen viime aikoina mm. sen johdosta, että tämä prosessi on yleistymässä aikakausien vaihtuessa. Itse asiassa se on epätavallisen yleinen juuri nyt, kun siirrymme kalojen aikakaudesta vesimiehen aikakauteen. Uudet energiat heijastuvat ihmiskuntaan aikaansaaden uuden kulttuurin ja sivistyksen. Tämä energia tulee Siriukselta auringon ja planeettojen kautta. Tässä uudessa kulttuurissa – mestari Djwal Khulin mukaan – seremoniallisuuden ja rituaalin seitsemäs säde/energia/ voima tulee syrjäyttämään kuudennen eli omistautumisen ja idealismin säteen. Kuudes säde/energia on johtanut kansakunnat nationalismiin ja separatismiin. Seitsemäs säde tulee tuomaan mukanaan synteesin, globalisaation, ryhmähengen ja palvelun ihanteen. Henkinen hierarkia on nyt lähempänä kuin koskaan. Tästä keskuksesta virtaava valo ja rakkaus sekä hyvä tahto tulevat elävöittämään ihmisten mieliä ja vahvistamaan sydämiä. Planetaarinen keskus, Shamballa, tulee myös lähettämään energiaansa meille. Tämä kaikki valmistaa Kristuksen toista tulemistä – missä muodossa se sitten tapahtuukaan.

Teosofisessa ja esoteerisessa kirjallisuudessa esiintyy henkinen käsite vihkimystie, joka jakaantuu kolmeen vaiheeseen: kokelaan, oppilaan ja vihkimyksen polkuihin. Kysymyksessä on tietoisuuden ja valaistumisen prosessi, joka saa voimansa ylhäältä virtaavasta korkeammasta rakkaudesta – eli toisen säteen, rakkaus- ja viisaussäteen, vaikutuksesta. Tämä rakkaus ei koskaan lopu, ja tämä johtaa ihmisen tietoisuuteen, valoon ja palveluun. Vihkimyksiä läpikäynyt ihminen alkaa ymmärtää suurta suunnitelmaa. Hän joutuu luopumaan ja purkamaan karmaa. Kysymys ei ole pelkästä ymmärtä-

misestä vaan elämästä ja kuolemasta. Aika kuvaavaa onkin teosofille se, että kun hän alkaa tutkia totuutta, hän päätyy kuoleman tutkimiseen. Pyrkijän ja kokelaan on poistettava harhat, muuten hän eksyy. Päämääränä on rauha, tasapaino ja vapaus. Ja kaikessa tässä pyrkimyksien motiivi on tärkeä. Ellei se ole puhdas, ei kannata yrittää ja pyrkiä vihkimyksiin.

Kokelaan polku avautuu ihmiselle silloin, kun hän menettää kiinnostuksensa maallisiin asioihin ja alkaa kaivata syvempää totuutta. Hänellä herää tällöin kaipuu kotiin, Isän luo. Tässä vaiheessa ihminen muuntaa elämäntapansa paremmiksi. Hän alkaa huolehtia kunnostaan ja terveydestään – kehosta sielun asuntona. Ihminen alkaa kehittää itseään ihmisenä ja lähimmäisenä. Hän ymmärtää motiiveitaan ja alkaa palvella suurempia kokonaisuuksia. Kokelaan polkua kutsutaan myös puhdistuksen poluksi/tieksi, jolla fyysistä, astraalista ja mentaalista tasoa puhdistetaan.

Hyväksytyn oppilaan tehtävänä on palvella ihmiskuntaa ja toimia yhteistyössä mestareiden ja Jumalan kanssa – olla hänen työtoverinaan. Tämä vaatii luonnollisesti lukemattomia inkarnaatioita. Hän tietää jo tällöin, kuka hän on henkenä ja mikä on elämän tarkoitus. Oppilas osaa tässä vaiheessa erottaa sielunsa persoonastaan ja alistaa persoonansa sielunsa käyttövälineeksi. Tämä ei ole vaivatonta, vaan aiheuttaa monia kriisejä ja koettelemuksia. Tässä muuttumisvaiheessa ihminen tietää olevansa kuolematon sielu.

Vihkimyksen polku kasvaa esiin oppilaan polusta ilman jyrkkää rajaviivaa samoin kuin kokelaan polku seuraa pyrkijän polkua. Vaikka ihminen olisi ollut edellisessä elämässä vihitty, hänen täytyy toistaa edellisten vaiheitten kokemukset päästäkseen eteenpäin tietoisuuden prosessissaan. Tämä siksi, että tässä uudessa inkarnaatiossaan hänellä on uusi mentaalikeho, jonka on

tämä tieto ja kokemus saavutettava. Tosin tämä prosessi sujuu nopeassa tahdissa. Tätä vaihetta kutsutaan myös kirkastusvaiheeksi, jossa opimme tietoisesti käyttämään tahtomme. Muotomme kirkastuu ja alamme heijastaa korkeampia energioita. Tässä vaiheessa kundalinienergia herää ja erottelukyky paranee. Todellinen vihitty on tietoinen jumalaisesta suunnitelmasta.

Initiaatio (vihkimys) tulee sanoista in ”sisään” ja ire ”mennä”, ja se tarkoittaa astumista sisään johonkin – tässä tapauksessa henkiseen elämään – eli uuden henkisen elämän aloittamista. Todellinen vihkimys ei ole sidoksissa liittymiseen johonkin järjestöön tai veljeskuntaan, vaan se on liittymistä henkisessä mielessä Taivasten Valtakuntaan – tulemista Taivasten Valtakunnan kansalaiseksi ja henkisen hierarkian jäseneksi. Vihkimys on ”virtaan astumista”. Se on rakkauden vastaanottamista ja tietoisuuden laajentumista, johon liittyy vastaanottokyky korkeammille värähtelyille. Todellinen vihkimys on mahdollinen vasta, kun mieli ja tahto ovat yhdistyneet ja ihminen on saavuttanut persoonallisuuden integraation, mikä tarkoittaa sitä, että hänen tahtova, ajatteleva ja fyysinen olemuksensa toimivat harmonisena kokonaisuutena. Persoonaa tulee tietoiseksi sielustaan. Tässä prosessissa meditaatio on tärkeätä.

Vihkimys otetaan aina mentaalisella ja sitä korkeammilla tasoilla eli buddhisella ja atmisella tasoilla. Vihkijänä toimii ensimmäisessä vihkimyksessä oma sielu ja korkeammissa vihkimyksissä Kristus tai Sana Kumara. Jokainen vihkimys aktivoi eri tsakroja avaten niitä. Ihmisen ns. lootuskukan terälehdet avautuvat ja alkavat värähdellä. Tämä on nähtävänä mm. sädekehänä pään ympärillä. Jokainen vihkimys lähentää ihmistä hänen omaan sieluunsa. Korkeammissa vihkimyksissä tämä yhteys ulottuu aina monadiselle tasolle. Vihkimysten tarkoituksena on tehdä ihminen tietoiseksi

- omasta sielusta ja sen yhteydestä muihin sieluihin

- monadista ja siten yhteydestä muihin monadeihin

- yhteydestä Logoksen kanssa.

Tämä merkitsee samalla ryhmätietoisuutta. Vihitylle sielun kuolemattomuus ei ole enää uskon vaan tiedon asia. Se on sisäinen kokemus. Vihkimys sallii pääsyn henkisen hierarkian jäseneksi. Tämä edellyttää vapautumista kaikesta siitä, mikä persoonaa rajoittaa ja vangitsee. Vihkimykseen liittyy myös seremonia, mutta se ei tapahdu fyysisellä tasolla.

Vihkimys on erittäin vaikea saavuttaa ja se vaatii kaikkien voimien aktivoimista. Se on kovaa työtä ja jatkuvaa ponnistelua – lujaa tahtoa ja hellittämätöntä henkistä elämää. Sai Baba on sanonut, että vihityksi tullaan ainoastaan olemalla antamatta periksi. Meditaatiolla oppilas rakentaa käyttövälinettä. Ajatukset on täytettävä jumalaisilla ajatuksilla, itsekkäät pyyteet on unohdettava ja persoonaa on uhrattava kokonaisuuden hyväksi.

Mestari D. K. on sanonut kirjassaan Rays and Initiations, s. 538:

”Vihkimys on todellisuudessa nimi, joka on annettu uudelle paljastukselle tai uudelle visiolle, joka aina johdattaa oppilasta eteenpäin suurempaan valoon; se ei ole jotain mitä hänelle suodaan tai annetaan. Se on valon havaitsemisen ja valon hyödyntämisen prosessi, joka auttaa häntä astumaan yhä selkeämpään valoon.”

Tämä kätketty valo yhdistyy ja sulautuu sielun valoon. Sen jälkeen voi tulla tietoiseksi monadin eli hengen suuremmasta valosta. Oppilas voi havaita sielun valon päänsä yläpuolella kirkkaana, säteilevänä auringon kaltaisena valona. ”Valo on saavutettava vertikaalisena ja sitä on levitettävä tai säteiltävä horisontaalisesti”, kuuluu sanonta (Rays and Initiations, s. 540). Ennen kuin ihminen on ”sytyttänyt lamppunsa”,

mestari ei voi tulla hänen avukseen. Juuri Alice A. Baileyn valo auttoi mestari D. K.:n löytämään tämän korkean sielun. ”Löytäminen” on hieman helpompaa, jos ihminen kuuluu ryhmään ja tämä ryhmä on valmis vihkimyksiin. Kirjasta Rays and Initiations, s. 239:

”Koko tekniikka kouluttaa oppilaita vihkimykseen ja heidän sulautumiseensa lukuisiin ashrameihin, jotka muodostavat Maailman Herran suuren ashramin. Mestarit eivät enää ole tekemisissä yksilön kanssa, joka siellä tai täällä pyrkii etenemään polulla – yksilön, joka on kyvykäs ja joka on selvästi valmis siihen, mitä kutsutaan ”vihkimystietoisuuden herättämiseksi”. Hierarkialle on tulossa ilmeiseksi, että Vesimiehen ajan saapuessa ryhmävalmistautuminen, ryhmäpyrkimys ja ryhmähyväksyntä tulevat korvaamaan aikaisemmat menetelmät. Nämä vanhemmat menetelmät, jotka rakentuivat mestarin ja oppilaan väliseen suoraan suhteeseen, olivat hyödyllisimmillään varhain kalojen ajalla.”

Ensimmäinen vihkimys: Syntymä/ Siunauksen vuori/ Kristus-lapsen syntyminen sydämeen

7. säde, seremoniallisen rituaalin säde, joka auttaa ihmistä muuttamaan fyysistä tasoaan.

Fyysinen taso

Tässä vihkimyksessä johtoajatus on se, että ihmisen on synnyttävä uudestaan henkisesti päästäkseen ”taivasten valtakuntaan”, joka on ihmisessä itsessään. Ensimmäinen vihkimys merkitsee Kristuksen syntymää ihmisen sydämessä. Kun oikea elämisen malli on saatu rakennetuksi, tämä Kristus-henki ihmisen sydämessä elävöittää ihmistä. Ihminen tulee tietoiseksi elämäntehtävästään ja sielustaan ensimmäisen kerran. Tämä prosessi päättyy kolmanteen vihkimykseen.

Ensimmäisessä vihkimyksessä korke-

ampi Itse alkaa hallita osittain persoonaa. Pyrkimys itsekkyyteen ja omahyväisyyteen vähenee. Sielu alkaa hallita ihmistä hieman. Tämä symboloi fyysisen kehon alistamista sielulle, kun taas toinen vihkimys johtaa tunnekehon hallintaan. Ensimmäinen ja toinen vihkimys ovat avoinna suurille joukoille ja ryhmille juuri tässä ajassa, toisin kuin kolmas vihkimys.

Ensimmäisessä vihkimyksessä sydänkeskus ja solar plexus aktivoituvat. Vihkijänä on ihmisen oma sielu maailmanopettajan avustuksella. Oppilaan oikea tie on opiskelu, meditaatio ja palvelu, jotka ovat uuden ajan oppiluuden johtoajatukset. Oppilaan päätehtävänä on tulla vastaanottavaksi sielun impulsseille. Tässä vihkimyksessä ihminen tulee tietoiseksi aktiivisesta älystään.

Buddhalaisuudessa ensimmäisen asteen vihittyä kutsutaan nimellä sotapatti tai sohan, ”virtaan astunut”. Hindulaisuudessa hän on parivraajaka, ”vaeltaja”. Ensimmäisen vihkimyksen kokenut ihminen on kokekas.

Toinen vihkimys: Kaste

6. säde, idealismin, omistautumisen ja palvonnan säde
Tunnetaso

Toisessa vihkimyksessä ihmisessä tapahtuu syntyminen uudestaan tunteitten ja pyyteitten tasolla. Tunnetaso on ”tavallisen ihmisen” normaali taso. Hän elää tunteista ja tunteissa, joihin hän vielä samaistuu. Tässä ovat ihmisen suurimmat harhat ja illuusiot. Sana glamour kuvaa hyvin tätä. Toisessa vihkimyksessä ihmisen on puhdistauduttava kaikesta tästä harhasta. Se tapahtuu tulen kautta ja avulla. Pyrkimyksenä on pyyteitten uhraaminen ja voittaminen. Korkeamman Itsen tahdon on voitettava persoonallisuuden vaatimukset. Jos tähän pystytään, tunnetaso puhdistuu.

Toinen vihkimys on kaikkein vaikein saavuttaa, ja siihen kuluukin monia inkar-

naatioita. Puhdistus tapahtuu fyysisellä, astraalisella ja mentaalisella tasolla, mutta eetterinen ja astraalinen taso on tärkeimmät. Tämä sen johdosta, että ihmisen huonot ominaisuudet ja perityt taipumukset ovat juuri eetterikehossa. Monien elämien aikana kerääntyneet astraalitason voimat ovat vihityn tiellä ja riepottelevat häntä. On myös muistettava, että aina kun ihminen pyrkii kehittymään ja tulemaan paremmaksi, vastustava voima herää toimimaan. Oppilaan tehtävänä on vapautua häntä vangitsevista astraalitason voimista. Vasta kun tämän tason voima on ylitetty, paljastuu Jumalainen rakkaus kaikessa loistossaan. Tästä Alice A. Bailey kirjoittaa kirjassaan Kristuksen jälleentuleminen, s. 131:

”Suurin palvelus, jonka ihminen voi tehdä lähimmäisilleen, on vapauttaa itsensä tuon tason vallasta ohjaamalla itse sen energioita sisäisen Kristuksen voimalla. Hän huomaa silloin, että itsekeskeiset voimat ja persoonallisen pyyteen ja emotionaalisen rakkauden energiat korvautuvat elävällä energialla, joka voidaan aistia laajalla tavalla, vaikka sitä ei vielä voida omaksua puhtaassa olemuksessaan. Tätä energiaa me kutsumme ’Jumalan rakkaudeksi’. Se on tuo vapaasti virtaava, ulospäin suuntautuva, magneettisesti puoleensa vetävä voima, joka johtaa jokaisen vaeltajan takaisin Isän kotiin. Se on voima, joka liikkuu ihmiskunnan sydämessä ja ilmaisee itseään sellaisten suurten avatarojen kuten Kristuksen välityksellä. Se on voima, joka ohjaa jokaisessa ihmisessä olevaa mystistä kaipuuta.”

Toisessa vihkimyksessä elävöitetään sydän- ja kurkkukeskukset. Solar plexuksen energiat nostetaan sydänkeskukseen, joka toimii kateenkorvan kautta. Tämä liittää ihmisen sydämen universaaliseen rakkauteen. Ensimmäisessä vihkimyksessä ihminen saa aavistuksen sielustaan; toisessa vihkimyksessä hän kokee tämän eli löytää minuutensa. Toinen vihkimys liittää oppi-

laan planetaariseen keskukseen eli hierarkiaan. Vihkijänä toimii Kristus.

Toinen vihkimys tuo kokelaan oppilaan tasolle. Buddhalaisuudessa häntä kutsutaan nimellä sagadagamin, ”kerran palaaja”. Hindulaisuudessa hänestä käytetään nimitystä kutichaka, ”majan rakentaja”.

Kolmas vihkimys: Kirkastus/ Kirkastuksen vuori

5. säde, konkreettisen tiedon säde

Mentaalitaso

Kahta ensimmäistä vihkimystä pidetään kynnyksen vartijoina, sillä hierarkian kannalta vasta kolmas vihkimys on ensimmäinen varsinainen vihkimys. Syntymä ja kaste valmistavat ihmisen kehoa kestämään sitä valtavaa voimaa, joka kulkee kolmannessa vihkimyksessä oppilaan kehon läpi. Raamatussa kolmatta vihkimystä kuvataan Karmelin vuoren tapahtumassa Luukkaan evankeliumin 9. luvussa ja sen 29. jakeessa seuraavasti:

”Hänen rukoillessaan hänen kasvonsa muuttuivat ja hänen vaatteensa sädehtivät kirkkaan valkoisina.”

Kolmas vihkimys koskettaa ihmisen mentaalitasoa. Tällä asteella ihminen keskittyy ajatustasolle, mikä hälventää astraalisia harhoja. Päämääränä on mielen täydellinen hallinta ja vapaus. Ihminen pyrkii eroon persoonastaan, joka vaikuttaa mieleen ja ajatteluun. Ihmisen persoonallisuuteen virtaa valoa ylhäältä. Vasta tämän jälkeen monadi ohjaa ihmistä ja minuutta. Minuus nähdään nyt ensimmäistä kertaa kolminaisuutena; atma–buddhi–manakse-
na, joka on monadin heijastuma.

Kolmannen vihkimyksen läpikäynyttä oppilasta nimitetään vihityksi, ja vihkijänä on Sanat Kumara, Maailman Herra. Vihittyyn vaikuttaa nyt jumalainen tahto, joka auttaa häntä pysymään sielun suunnitelmassa. Kolmas silmä aktivoituu, ja siksi

prosessin nimi on kirkastus. Buddhisen tason rakkaus välittyy puhdistuneeseen ja kirkastuneeseen astraalikehoon, jolloin vihi-
tystä tulee jumalaisen rakkauden välittäjä. Atmisen tason energia laskeutuu mieleen, jolloin siitä tulee jumalaisen tahdon ilmentäjä (Rays and Initiations s. 599).

Ennen kolmatta vihkimystä oppilas kohtaa kynnyksenvartijan, joka on ihmisen alempi luonto. Se on, mitä ihminen on persoonana. Ennen polulle astumista persoonallisuus on äärettömän voimakas. Saavuttaakseen vihkimyksen ihminen on uhrattava persoonallisuutensa sielulle ja hierarkian ja ihmiskunnan palvelulle. Tällöin sielu ja persoonallisuus yhtyvät. Kynnyksenvartija ja aurinkoenkeli yhtyvät, ja näin ristiriita ihmisen ylemmän ja alemman minän välillä lakkaa.

Vihkimysprosessin aikana toisen ja kolmannen vihkimyksen välillä oppilaan on taisteltava mentaalisten illuusioiden kanssa samalla tavalla kuin hänen oli taisteltava tunnetason kanssa toisessa vihkimyksessä. Kun mieli on puhdistunut subjektiivisista vääristymistä, se voi avautua universaaliselle mielelle.

Toisen vihkimyksen jälkeen vihitty oppii hallitsemaan mentaalista verhoaan. Hän oppii keskittymään ajatustasoonsa ja näkemään avarasti. Hänen pyrkimyksenään on vaikuttaa ajatuksillaan elämään ja ohjata sitä toivottuun suuntaan. Ohjeena on ”sielä missä on ajatuksesi, on sinun energiasi”.

Kolmas vihkimys elävöittää pääkeskusta, joka toimii käpyrauhasen kautta. Se ilmentää Jumalan tahtoa ja yhdistää ihmisen monadiinsa. Ajatukset ovat vapaat itsekkäistä pyyteistä ja alemmasta mielestä. Adeptit (viidennen tason vihityt) toimivat maailmassa juuri näin telepaattisesti ajatusten tasolla.

Buddhalaisuudessa vihittyä kutsutaan nimellä anagamin, ”hän, joka ei enää palaa”. Hindulaisuudessa tämä nimi on hamsa tai

soham, ”minä olen hän”.

Neljäs vihkimys: Luopuminen/ ristiinnaulitseminen

4. säde, konfliktin kautta kauneuteen ja harmoniaan johtava säde
Buddhinen taso

Joka käy läpi neljättä vihkimystä, hänen elämänsä on suurta uhrausta ja luopumista – koko elämien kierrosta. Siinä vaiheessa kaikki on täytetty ja maavaellus saatettu loppuun. On sanottu, että Jeesus Nasaretilainen saavutti neljännen vihkimyksensä Golgatan ristillä, jolloin Hän huusi: ”Jumalani, miksi kirkastat minut”. Neljäs vihkimys on sielun persoonallisen elämän päättymistä kosmisesti tarkasteltuna. Tahtonsa avulla vihitty luopuu kaikesta ja kääntää selkänsä aineelle. Mikään ei häntä enää sido. Hän on vapaa. Karma on täytetty. Tähän liittyy kuolema, joka on yhtä kuin ylösnousemus ja uusi elämä. Ylösnousemus tarkoittaa Kristuksen palaamista takaisin alkuperäiseen tilaansa, Isän kotiin eli Shamballaan.

Neljännessä vihkimyksessä vihitty alkaa toimia buddhisella tasolla. Buddhi on monadin rakkausaspekti. Buddhisella, intuitiivisella, tasolla mieli, jopa abstrakti mieli, on vapaa ja palvelee vain palvelun yhteydessä. Myös ashramit ovat buddhisella tasolla. Se on hierarkian taso. Neljännessä vihkimyksessä sielukeho eli syykeho häviää täytettyään tarkoituksensa. Syykeho ja sen pysyvät atomit sisältävät muistin persoonallisuuden kehojen laadusta eri elämien ketjussa. Täten ihmisen on mahdollista jatkaa uudessa inkarnaatiossa kehitystään siitä mihin edellisessä inkarnaatiossa oli jäänyt. Uudet kehot rakentuvat syykehon pysyvien atomien varaan. Kun syykeho tuhoutuu, adepti (neljännen vihkimyksen läpikäynyt vihitty) on vapaa jälleensyntymien pakosta, ja tästä lähtien syntymiä ohjaa vain palvelu ja uh-

rautuminen.

Kun syykeho tuhoutuu, kehon, sielun ja hengen kolminaisuuden korvaa kehon ja hengen kaksinaisuus. Henki voi silloin es- teettä ilmasta itseään aineessa. H. P. Blavats- kyn mukaan aine on alimman tason henkeä ja henki on ylimmän tason ainetta. Kaiken kehityksen päämäärä toteutuu silloin, kun materia kykenee täydellisesti ilmentämään henkistä tarkoitusta.

Luopuminen tulee mahdolliseksi aino- astaan harjoittamalla pyyteettömyyttä joka päivä elämässämme. Alempi itse tulee ristiinnaulita työskennellessämme palvelun hengessä. Itse vihkimys on kokemus, jossa huomio kääntyy epätodellisesta todelliseen – aineesta henkeen ja Jumalaan. Neljännes- sä vihkimyksessä kruunu ja sydänkeskus sekä kolmas silmä aktivoituvat. Vihkijänä on Sanat Kumara.

Buddhalaisuudessa neljännen asteen vi- hittyä kutsutaan nimellä arhat, ”suuresti kunnioitettu” ja hindulaisuudessa parama- hamsa, mikä tarkoittaa ”hamsaa korkeam- pi”.

Seuraavat vihkimykset ja tasot esittelen tässä vain ylimalkaisesti, koska ne ovat jo niin korkeita tasoja ”tavalliselle kuolevaisel- le”. (Tosin jo kolmas ja neljäs vihkimys ovat korkeita tasoja/vihkimyksiä. Ihmiskunnan enemmistö vaeltaa pyrkijöinä tai puhdis- tuksen tietä kulkevinä sieluina).

Viides vihkimys: Paljastus

1. säde, tahdon tai voiman säde

Atminen taso

Elämä itsessään on paljastumisen pro- sessi, joka johtaa pimeydestä valoon, tietä- mättömyydestä tietoon. Jokainen vihkimys auttaa ihmistä näkemään paremmin ns. totuuden, vaikka se ihmisen tasolla onkin suhteellista. Viides vihkimys tuo eteen Pla- neettalogoksen päämäärän. Planeettalogos vastaa kristillistä termiä Arkkienkelit. He ovat kaikki käyneet läpi ihmisen kehityk-

sen ja ilmentävät nyt planeetan eri kehitys- muotoja. Planeettalogos on täten planeetan persoonallinen Jumala samalla tavalla kuin Aurinkologos on aurinkokunnan per- soonallinen Jumala/Logos. Okkulttisen tradition mukaan Sanat Kumara on Pla- neettalogoksen inkarnaatio, joka elää eette- rikehossa planeetta Maassa. Sanat Kumara toimii myös viidennessä vihkimyksessä vihkijänä, jolloin adepti tulee yhdeksi mo- nadinsa tahtoaspektin kanssa. Viidennen vihkimyksen saavuttanutta adeptia kut- sutaan viidennen asteen mestariksi. Keho, jota hän nyt asuttaa, on valokeho, jolla on oma erityinen substanssinsa. Viidennen as- teen mestari on tietoinen keskusauringosta ja sen korkeammasta päämäärästä. Hän on tällöin saapunut syiden maailmaan, jossa todelliset merkitykset sijaitsevat. Tässä vai- heessa mestari perustaa oman ashraminsa.

Buddhalaiset nimittävät häntä asekhaksi, ”häneksi, jolla ei ole enää mitään opittavaa”. Hindulaisuudessa nimi on jivanmukta, ”va- pautettu”.

Kuudes vihkimys: Päätös

3. säde, aktiivisen älyn säde

Monadinen taso

Kuudennen vihkimyksen mestarit eivät enää lukeudu hierarkian alaisuuteen, vaan he työskentelevät Shamballan henkisestä keskuksesta käsin. Kuudetta vihkimystä kutsutaan Chohanin vihkimykseksi. Kuu- dennen asteen vihitty/mestari voi ilmaista itseään täydellisesti monadisella tasolla. Erillisyyttä ei enää ole. On vain ykseyttä, rakkautta ja universaalisuutta. Luovalla ta- valla hän ilmaisee nyt rakkautta, elämää ja kehitystä yhdessä planeetan ja aurinkokun- nan rakentavien voimien kanssa. Kuudes vihkimys tuo tietoisuuden Aurinkologok- sen elämästä ja tarkoituksesta. Vihkijänä on Hän, Jolla Ei Ole Nimeä. Mestari on vapaa valitsemaan yhden seitsemästä kosmisesta tiestä/polusta, jotka koskevat hänen omaa

kehitystään.

Seitsemäs vihkimys: Ylösnousemus

2. säde, rakkaus-viisauden säde

Logoksen taso

Ylösnousemus merkitsee ihmisen, tuhlaajapojan, palaamista kotiin takaisin Isän/Jumalan luo. Evoluutioprosessin päätteeksi ihminen palaa alkulähteeseensä, Shambhalaan, universaalisen elämän tasolle. Alice A. Bailey kuvaa tätä kirjassaan *Rays and Initiations* (s. 732) seuraavasti:

”Seitsemännellä vihkimyksellä ei enää ole mitään tekemistä muodon kanssa, vihitystä tulee elävän valon keskittymä. Hän tietää sanoin kuvaamattomalla tavalla, että elämä on kaikki mitä on ja että tämä elämä ja sen todellinen täyteys tekee hänet osaksi sitä, joka on planetaarisen elämämme ulkopuolella. Hän voi nyt kuulua tuohon planeetan elämämme ulkopuoliseen eksistenssiin, jossa planeettalogoksemme elää, liikkuu ja jossa sillä on olemassaolonsa. Tämä on se ”ylenpalttinen elämä”, josta Kristus puhui ja jonka vain seitsemännen asteen vihitty voi ymmärtää ja paljastaa.”

Seitsemäs vihkimys on ensimmäinen kosminen vihkimys, joka tekee vihitystä Sirius-loosin jäsenen. Seitsemäs vihkimys vapauttaa vihityn planetaarisesta elämästä ja nostaa hänet kosmisen fyysisen tason yläpuolelle. Kosmisen fyysisen tason seitsemän tasoa ovat fyysinen, astraalinen, mentaalinen, buddhinen, aatminen, monadinen ja adi eli jumalainen taso.

Sen jälkeen tulevat kosminen astraalinen, kosminen mentaalinen, kosminen buddhinen ym. tasot, joihin liittyy seitsemän kosmista polkua ja joista seitsemännen asteen mestarit voivat valita omansa. Ne ovat:

1. Maan palvelemisen polku.
2. Magneettisen työn polku.
3. Planeettalogoksen koulutuksen polku.
4. Polku Siriukseen.

5. Sädepolku.

6. Polku, jolla Logos on.

7. Absoluuttisen poikuuden polku.

Maalla ja Siriuksella on läheinen suhde. Planeettamme Suuri Valkoinen Veljeskunta on Siriuksen vaikutuksen alainen. Sieltä on peräisin kosminen rakkaus eli buddhi. Egyptiläinen mestari ja mestari Jeesus valmistautuvat tälle polulle (nro 4). Myös Kristus on Siriuksen vihitty ja sinne hän tulee myös lopulta siirtymään. Sinne on sanottu enemmistön meistäkin siirtyvän – aikanaan.

Aslak Larjo

Ruusuristiläinen teosofi

Alice A. Bailey Yhdistys ry:n hallituksen puheenjohtaja.

Lähteet:

Alice A. Baileyn kirjat:

Rays and Initiations

Kristuksen jälleentuleminen

Vihkimykset

Esoteric Psychology I, II

Esoteric Astrology

Tutkimus valkoisesta magiasta

Kansojen kohtalo

The Light of the Soul

A Treatise on Cosmic Fire

”Antakaa heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät”

Jukka Sarno

Esitän tässä muutamia näkökulmia tilanteista ja niiden taustoista, joissa voimme testata anteeksiantamisen kykyämme – esimerkiksi, joissa anteeksiantamista voimme testailla jokapäiväisen elämämme kannalta.

Tiedämmekö me aina mitä me teemme? Luulen, että suurimmaksi osaksi luulemme tietävämmme. Suurimmaksi osaksi me ihmiset olemme ja elämme suhteellisen pinnallisten käsitysten varassa, joiden pohjalta meidän on tehtävä – joskus suuriakin – omaan ja toisten elämään vaikuttavia päätöksiä aina asemastamme riippuen. Koetamme suunnistaa eteenpäin syy-seuraussuhteiden verkossa parhaan kykymme mukaan. Näissä tilanteissa kohtaamme päivittäiset haasteemme ja vastuksemme, joudumme arvostelukykymme ja suhteellisuudentajumme kanssa koetukselle. Loukkaamme ja tulemme loukatuiksi.

Missä tilanteissa meidän tulee antaa anteeksi ja miksi?

Ihminen käyttää inhimillisiä resurssejaan suhteessa kokemuseräiseen tietoonsa. Tuota kokemuseräistä tietoa me kasvatamme läpi elämän erilaisten eteen tulevien tilanteiden kautta ja niitä läpi elämällä. Tietomme on aina luonteeltaan suhteellista ympäröivään maailmaan nähden. Olemme suhteellisesti ottaen oikeassa tai väärässä. Olemme osatotuuden, subjektiivisen maailmankuvamme kahleissa, kuka enemmän ja kuka vähemmän. Tuon omiin kokemuksiimme pohjautuvan osatotuutemme kautta hahmotamme maailmaa ja siihen me turvaamme tiukoissa paikoissa. Se on suurimmalle osalle ihmisiä ainoa konkreettinen pohja johon turvata, tuo oma kokemus. Se, mitä sitten haluamme kokea ja minkälaista

pääomaa itseemme kasvattaa, on jo toinen asia.

Ihmiskunnan tietoisuus kehittyy valtavien ponnistuksien jäsenistönsä kautta. Meitä ihmisiä, etenkin sitä sielua, joka maailmaan syntyy, odottaa valtava psykologinen painostus, jonka puitteissa meihin jo pienestä pitäen istutetaan kapeampia tai laajempia maailmankatsomuksia aina sen mukaan, millaiseen ympäristöön inkarnoituvina sieluina päädymme. Tuon maailmankatsomuksen me saamme sen mukaan, mikä on meidän sisäinen tehtävämme sen puitteissa. Usein käy myös niin, että yritämme koko ikämme yrittää löytää omaa sisäistä olemustamme ulkoapäin pakotetun maailmankuvan läpi. Kenelle se sitten onnistuu paremmin, kenelle huonommin, on paljolti nähdäkseni kiinni siitä, minkälaisen sisäisen valmiuden me olemme elämänymärryksen oivaltamiseen aiemmissa inkarnaatioissamme kehittäneet.

Maailmakatsomuksia on maailma täynnä. Suuri osa niistä väittää olevansa toinen toistaan parempi. Sanoisin kyllä, että ne ovat kaikki yhtä hyviä, koska ne ovat kaikki suhteellisia ja vastaavat aina sen ihmisen kehitystasetta ja kykyä omaksua asioita, joka kyseisen maailmakatsomuksen omaksuu ja sen kanssa elää.

Vaalivuonna tuli kuunneltua joitakin vaalikeskusteluja. Näistä olen huomannut sen seikan, että suomalaisessa yhteiskunnassa valtapuolueiden näkemykset, jotka vastaavat yleensä kansan yleistä tietoisuuden tilaa, sisältävät arvoja joita voidaan jo pitää kehittyneen yhteiskuntaelämän mitareina. Pienpuolueet ja marginaaliryhmät ovat usein joko tietyissä asioissa aikaansa

edellä tai ajastaan jäljessä – heijastellen joko vanhoja käsityksiä historian lehdiltä, joihin kansan enemmistö ei enää tunne kutsusta, tai liian pitkälle vietyä liikettä, johon kansan kollektiivinen tietoisuus ei vielä yllä. Se, kuinka hyvin sitten vaalipuheet pitivät paikkansa, jää nähtäväksi.

Joka tapauksessa ihmiset toimivat kukin sarallaan, oman viitekehyksensä puitteissa, jota pitävät ainoana oikeana tai lähestulkoon oikeana tapana toteuttaa itseään.

Kun ihminen sitten toteuttaa itseään, suhteellisen ja subjektiivisen osatotuutensa mukaisesti noudattaen sisäistä suunnitelmaansa, hän saa aikaan oman kehityssuunnitelmansa mukaisia tapahtumia ja ilmiöitä, jotka eivät välttämättä aina ole sopusoinnussa sen kollektiivisen maailmankatsomuksen kanssa, jonka yhteydessä hän noita tapahtumia tuottaa. Tällöin voidaan yleisesti ajatella että hän loukkaa yleistä tietoisuutta, yleistä mielipidettä.

Ihminen on osapuulleen mielestäni aina syyntakeeton suhteessa korkeampaan olemuspuoleensa, toteuttaessaan persoonallista itseään. Vain korkeampaa inspiraatiotaan kuuntelemaan oppinut ihminen, joka ei anna esimerkiksi henkilökohtaisten pelkojen sanella toimintaansa, voi toimia vastuullisesti elämän luovien voimien suuntaisesti – noudattaa kehityksen luovaa virtausta, antamatta henkilökohtaisten demonien sokaista mieltään. Tuo luovan virtauksen kuunteleminen itsessään tarkoittaa peloista irtipäästämistä ja kykyä antaa itsensä aidosti ja avoimesti tilanteissa, joissa ihmiset kohtaavat toisensa. Se tarkoittaa luottamusta elämän kantaviin voimiin. Tuon luotta-

◇ *Ihmiset, jotka loukkaavat meitä,*
◇ *ovat toisaalta suorittamassa karmallista tehtäväänsä suhteessa meihin.*
◇ *Toisaalta he toimivat oman rajallisen tajunnantilansa puitteissa*
◇ *– ymmärtämättä, että muita vahingoittaessaan myös*
◇ *vahingoittavat pitkän päälle itseään.*

muksen ajattelevat ihmiset yleensä toisistaan tunnistavat ja osaavat sitä arvostaa. Kun sitten kohtaamme ilmiötä ja vastuksia tai ns. loukkauskiviä arkipäivässämme ja kanssaihmistemme kanssa eläessämme elämän eri foorumeilla, tulevat nuo kehitysvastukset usein juuri kanssaihmistemme taholta kehityspaineina meille kuin räätälöityinä, meitä unestamme herättelemään. Se että noihin ulkoa tuleviin huomautuksiin tai paineisiin lähimmäistemme taholta vastataan eri tavoin, riippuu aina siitä, onko kyseessä elämää herkin korvin kuunteleva itseänsä etsivä totuudenetsijä vai omaa persoonaansa vielä korostava ns. maailmallinen ihminen.

Loukkaantuminen, henkilökohtaisen kolauksen tunne tai harmistuminen johdetaan meissä aina ylpeydestä, jolla koetamme niin usein peittää riittämättömyyttämme. Alamme tuntea olevamme enemmän kuin muut, unohdamme terveen nöyryyden ja alamme aliarvioida kanssaihmistemme ajattelukykyä tai olemme yleisesti piittaamattomia siitä ympäristöstä, johon olemme vuorovaikutussuhteessa. Tällainen ajattelu ja asennoituminen kohtaa usein nolon lopun, koska ajaudumme sokeasti ja omaa erinomaisuuttamme vaaliessamme helposti keisariksi ilman vaatteita. Jos meille tällaisesta huomautetaan, kenelle pitäisi antaa anteeksi ja miksi? Itsellemme? Vai huomauttajalle? Molemmille?

Ihmiset, jotka loukkaavat meitä, ovat toisaalta suorittamassa karmallista tehtäväänsä suhteessa meihin. Toisaalta he toimivat oman rajallisen tajunnantilansa puitteissa – ymmärtämättä, että muita vahingoittaessa-

◇ *Kouluissa pitäisikin mielestäni olla
◇ kaikille pakollinen eettisen elämäntaidon
◇ perustutkinto jo alakoulusta asti,
◇ jossa elämää ylläpitävät perusarvot opetettaisiin
◇ uusien yhteiskuntien rakentajille jo pienestä pitäen.*

saan myös vahingoittavat pitkän päälle itseään. Negatiivisen mielentilan tuottamat vasamat palaavat aina lähettäjälleen, joka joutuu ne omana kylvettynä satonaan korjaamaan omassa tulevaisuudessaan – usein jo lähitulevaisuudessa. Meidän taas, jos tunnemme loukkaantuneemme, on hyvä tiedostavina ja itseämme tietoisesti kehittämään pyrkivinä yksilöinä olla aina provosoitumatta ja tarkkaan analysoida miksi loukkaannumme.

Kuten aiemmin mainittiin, lähes poikkeuksetta meissä oleva ylpeys loukkaantuu. Tämä taas johtuu väärästä kuvitelmasta omasta itsestämme. Olemme saattaneet alkaa kuvitella olevamme, vaikka meidän itse asiassa pitäisi vain olla mitä olemme. Emme tunnista maailman peilistä, siitä ympäröivästä heijastuspinnasta, jonka muut ihmiset muodostavat, omaa kuvaamme.

Henkisesti orientoituneista henkilöistä – kuten myös itsestäni – olen huomannut, että elämää kokeneena ja ehkä pahimmista karikoista selvinneenä ihminen alkaa helposti pitää itseään suhteellisen erinomaisena olentona, joka tiettyyn tasoon kehittyneen älynsä avulla ratkaisee kaikki eteen tulevat ongelmat. Teoreettisesti opit saattavat jo pitkälti olla hallussa verrattuna ihmiseen, jonka energia ja ajattelu pitkälti pyörivät päivittäisissä askareissa. Nuo opit on myös usein henkilökohtaisesti pitkälle jalostettu ja niistä voi huokua syvä ymmärrys elämää ja kanssaihimiä kohtaan. Tässä piilee samalla yksi pahimmista sudenkuopista, joihin tietoisesti itseään henkisesti kehittävä yksilö voi pudota: hän voi jäädä oman erinomaisuutensa pauloihin. Tässä

vaiheessa alkaa myös ilmetä harkintakyvyn sumentumista ja arvostelukyvyn puutetta, jos ei joka taholla valvo itseään ja osaa olla hereillä. Kun henkisesti pyrkivä ihminen kompastuu puutteisiinsa, ovat myös kivitäjät aina valppaina. Esikuville ei virheitä sallita. Esikuva ei ole enää ihminen; esikuva on jotain mitä kohti tulee pyrkiiä.

Antakaa siis anteeksi, jos joku teidät jallustalta pudottaa. Se tarkoittaa vain sitä, että olette sinne itse kiivenneet tai motiivinne ovat siellä olosta sumentuneet.

Meidän tulisi olla hereillä, sanotaan, mutta meidän tulee olla nimenomaan hereillä ympäristömme suhteen, hereillä kanssaihmistemme suhteen – ettemme vieraannu ennen aikojamme siitä ympäristöstä, josta olemme vajavaisina olentoina vielä riippuvaisia. Harva meistä on niin vahva, että ei olisi mitenkään riippuvainen yleisestä mielipiteestä, vaikka se perinteisesti on paljolti ajattelevan ihmisen mielestä jotain halveksittavaa ja monessa asiassa perin juurin jälkeenjäänyttä. Se on kuitenkin se pohja, josta suuri yleisö tietoisuutensa siemenet ammentaa ja johon itseään tietoisina pitävien ihmisten siksi tulisi jatkuvasti yrittää vaikuttaa nostavasti omalla panoksellaan ja laadullaan. Se voi olla mahdollista vain elämällä yleistä mielipidettä ja ymmärtämällä sitä. Tietoisesti ajattelevan ihmisen työkenttää on juuri tuo yleinen mielipide ja siihen vaikuttaminen jalostavilla ja nostavilla arvoilla, ajatuksilla ja teoilla.

”Vain sellaisen vihollisen voi voittaa jonka tavat tuntee”, sanovat idän vanhat mestarit.

Voimme luoda ympäristöstämme sel-

vietyrishelvetin, eläinheimien maailman, tai ihmisten, alkuperäisten kristillisten arvojen mukaisen, keskinäiseen kunnioittamiseen ja veljeyteen perustuvan maailman. Tällaisessa maailmassa eri uskontojen lanseeraamat ihmiseen kehitykseen painottuvat arvot ovat etusijalla ja määräävät etenemistahdin.. Kouluissa pitäisikin mielestäni olla kaikille pakollinen eettisen elämäntaidon perustutkimus jo alakoulusta asti, jossa elämää ylläpitävät perusarvot opetettaisiin uusien yhteiskuntien rakentajille jo pienestä pitäen. Perinteisesti tämä on ollut uskontojen tehtävänä, mutta valitettavasti tänä päivänä tärkeät perusarvot eivät tuolla systeemillä saavuta kaikkia tarvittavia tahoja. Rakentavat elämäntarvot, jotka siis ovat kaikille uskonnolle yhteisiä ja joista me käytämme ilmaisua kristilliset elämäntarvot, kuuluvat kaikille – siivottuina tarpeettomasta negatiivisten asenteiden ja ennakkoluulojen kasaamasta painolastista.

Hiljaa hyvä tulee, sanoo vanha sananlasku. Nykyinen hektinen työelämä kvartaaleineen ajaa työelämän kurimuksessa ihmiset hengästyttävään ylisuorittamiseen, jossa pitää tuottaa jatkuvaa lisäarvoa, koska kaikki niin tekevät. Tätä voi ajatella hysterisena juoksuna kohti tuntematonta päämäärää, jossa suuntaava ajatus ei ole enää mukana. Anallyysit eivät ole selkeitä, eikä oikea intuitio,

joka toimii ainoastaan pyyteettömistä ja kokonaisuutta huomioivista motiiveista käsin, pääse vaikuttamaan päätöksentekoon. Päätökset tehdään vain sen näkökyvyn perusteella, mikä on jatkuvan suorittamisen nostattaman pölypilven sisällä mahdollista. Sanotaan, että aika on rahaa, mutta hosiimista tai hysterisessä mielentilassa työskentelemistä ei myöskään voida pitää viisaana toimintana.

Toimitaan pölypilven keskellä, josta ei ole enää näkyvyyttä mihinkään suuntaan; näkee vain omat suorittavat kätensä, joiden pitää olla jatkuvassa liikkeessä tietämättä enää itsekään miksi. Kun ei tuota toiminnan aiheuttaman pölypilven laskeutumista mahdollisteta, käy kirkkaan ja selkeän kokonaiskuvan muodostaminen lähes mahdottomaksi tehtäväksi. Kaikesta tästä lankeaa tietenkin syyn ja seurauksen lain mukaiset sanktiot ajallaan laatunsa mukaisesti.

Annettakoon kuitenkin anteeksi niille voimille, jotka toimivat nykyisen työelämän hysterisen juoksun takana kvartaaleineen päivineen, sillä he opettavat ihmiskuntaa omalta osaltaan kohdistamaan älyn energiaa olennaiseen ja karsimaan epäoleelliset asiat tiukkojen projektiakataulujen paineessa. Mutta opettavat myös sen, että ihmisen omaksumiselle on varattava oma aikansa ja että edetä pitäisi mahdollisim-

♦ *Maallistunut yhteiskunta*
 ♦ *ei kykene tiedostamaan heräävien ihmisten kasvavaa henkistä nälkää*
 ♦ *eikä vastaamaan siihen.*
 ♦ *Turhautuneet etsijät etenkin kolmannessa maailmassa*
 ♦ *joutuvat helposti kovien olosuhteiden katkeroittamien*
 ♦ *fanaatikkojen saaliiksi.*
 ♦ *Annetaan heillekin anteeksi,*
 ♦ *sillä syyn ja seurauksen laki toimii väistämättä heidänkin kohdallaan.*
 ♦ *Omalta osaltaan he myös auttavat tiedostamaan valon*
 ♦ *ja pimeyden kontrastin ja kehittämään siten ihmiskunnan erottelukykyyä.*

man laajasti ihmiskunnan kehittyminen ja elämänlakien mukaiset pelisäännöt huomioiden – siis viisaasti kokonaisuus huomioiden. Pelistä pudonneen massan ylläpito ja jälkiseurausten hoito tulee kalliimmaksi kokonaisuuden kannalta kuin lyhyen tähtäimen voitontavoittelun hyödyt.

Olemme oppineet sen, että ihmiset ovat olleet älykkäitä jo tuhansia vuosia omassa ajankuvassaan. Opimme myös, että älyä voidaan kehittää loputtomiin, vastaamaan materialistisen maailman haasteisiin ja että äly viimekädessä on ”vain” persoonallisuutemme työkalu, josta saadaan aineellisen ympäristön kehityksen myötä aina seuraava versio käyttöön. Opimme lisäksi sen, että älyn lisäksi tarvitsemme sen ymmärryksen, järjen heräämistä meissä, jota myös jumalikipinäksi kutsutaan, että voisimme suunnata tuota älyä kohti ihmisarvoista elämää. Ihmisyhteisöt maksavat oppimattomat läksynsä oppirahoinaan. Ja maksumiehiksi pääsee jokainen ajallaan.

Jos ei ihmisarvoa ja ihmisen olemassaolon oikeutta oteta yhteiskuntaelämän kehityksessä riittävästi huomioon, syntyy tuosta laiminlyödyistä osasta luonnollisesti kehitysvastus pelkästään itsekkäisiin periaatteisiin nojaaville valtarakenteille – reaktiivisesti niin voimakas kuin on ollut laiminlyönnin painoarvokin.

Terveet yhteiskunnat toimivat terveesti elämää kunnioittavien periaatteiden pohjalta. Mitä nuo elämää kunnioittavat periaatteet sitten voisivat olla? Sanoisin, että ne ovat sellaisia olosuhteita, jotka mahdollistavat ihmisen henkisen kehittymisen korkeampaan tietoisuuteen paikastaan ihmisenä, suhteessa ympäristöönsä ja lopuksi koko maailmankaikkeuteen. Ihmiskunta ei voi hyvin tänään. Korkeat visiot ihmisen tietoisuuden kehittymisestä ovat kadoksissa. Uskonnot tuntuvat olevan alennustilassa. Siellä missä uskotaan, tuntuu fundamentalismin peikko nostavan päätään ja voivan

hyvin.

Maallistunut yhteiskunta ei kykene tiedostamaan heräävien ihmisten kasvavaa henkistä nälkää eikä vastaamaan siihen. Turhautuneet etsijät etenkin kolmannessa maailmassa joutuvat helposti kovien olosuhteiden katkeroittamien fanaatikkojen saaliiksi. Annetaan heillekin anteeksi, sillä syyn ja seurauksen laki toimii väistämättä heidänkin kohdallaan. Omalta osaltaan he myös auttavat tiedostamaan valon ja pimeyden kontrastin ja kehittämään siten ihmiskunnan erottelukykä. Anna anteeksi niille, jotka eivät sinua tai lähestymistapaasi ymmärrä; he katsovat asioita omasta subjektiivisesta kokemusmaailmastaan käsin.

Maailmankuva on osa identiteettiä, eikä siitä hevin luovuta. Kapea maailmankuva usein särkyy vasta kun se särjetään. Harva meistä turvallisuushakuisista ihmisistä itse osaa puhkaista kuorta sisäلتäpäin. Vasta kun on riittävän monta kertaa tullut ulkopäin kammetuksi, alkaa oma ymmärrys pikkuhiljaa herätä ja kyky kyseenalaistaa omaa maailmankuvaa alkaa kehittyä.

Tuo maailmankuvamme särkijä toteuttaa juuri sitä suunnitelmaa, joka tuossa ympäristössä pitää tapahtua, että kehitysimpulssi lähtisi liikkeelle. Ihmiset nukahtavat, me nukahdamme helposti, me unohdamme miksi täällä olemme. Siksi meitä myös elämän toimesta aika ajoin herätellään.

Oma maailmanymmärrys on aina sidoksissa omaan kokemusmaailmaan. Kokemukset ja tapahtumat ovat yhteisiä, mutta jokainen meistä ymmärtää ne oman kokemusmaailmansa perusteella ja painottaa tapahtumasta sitä, mikä itselle pistää silmään, mikä itselle jotain merkitsee. Me näemme ja koemme maailmaa eri tavoin, omasta maailmastamme käsin. Tästä subjektiivisesta maailmankuvasta on hyvä oppia laajentamaan objektiiviseen havainnointiin. Tällöin ymmärtää helpommin myös kiivaasti omaa erinomaista totuuttaan

✧ *Mitä enemmän meillä on erilaisia ihmissuhteita
 ja liittymäpintoja eri tahoille,
 sitä helpommin meiltä jää huomaamatta
 heikkouksiemme laatu suhteessa uusiin olosuhteisiin.
 Kiusaukset tai vastukset koettelevat aina heikkouksiamme
 muuttuvissa olosuhteissa eivätkä ne näyttäydy samankaltaisina
 kuin aiemmin olemme vastaavaa ongelmaa ehkä oppineet käsittelemään.*

puolustavaa ja toista kerettiläiseksi haukkuvaa kanssaeläjää. Jos loukkaannumme, kun joku on eri mieltä kanssamme, se johtuu siitä, ettemme ole nähneet vaivaa ymmärtää toisen kokemusmaailmasta kumpuavaa näkökulmaa.

Korkeampi inspiraatio, tuo nerouden lähde johon jotkut harvat meistä yltävät, odottaa meidän ahtaissa tajunnanmaailmoissa elävien ihmisten sisäistä oivallusta ja rohkeutta edetä sisäisen kasvatuksen tietä ja saavuttaa nuo korkeampien maailmojen taajuudet.

Tuo eteneminen vaatii aina ennakkoluelottoman asenteen, jolla elämää ja ihmisiä tarkastellen tekee ensimmäisiä sisäisen kasvun havaintojaan. Ulkoisen on tultava ymmärretyksi ennen kuin voi sisäisesti edetä. Sisäiseen etenemiseen vaaditaan kyllä motiivien puhtaudella terävöitettyjä aisteja, että tuo uusi maailma tulisi oikealla tavalla ymmärretyksi. Motiivien tarkkailu on iät ajat ollut kaiken sisäisen kehittymisen edellytys. Tajunnantilamme on jatkuvan kehityksen alainen, ja siihen kohdistuu jatkuvasti myös ulkoisia kehitysimpulsseja jotka asettavat neuvokkuutemme koetukselle.

Mitä korkeammalle nousemme laajemman tietoisuuden tikapuita, mitä enemmän näemme ja tiedostamme sitä, mitä muut eivät näe eivätkä kykene tiedostamaan, ja sen vaikeampaa meidän on kuvata kokemuksiamme tai ylipäätään kertoa riittävän ymmärrettävin sanoin korkeampaa kokemusmaailmaamme. Meidän fyysinen välineistömme, käyttöliittymämme on tar-

koitettu havainnoimaan kolmiulotteista maailmaa, jossa siinäkin on valtavasti uutta löydettävää, puhumattakaan siitä, että jotkut meistä voisivat tiedostaa vielä laajempia asiakokonaisuuksia – kokonaisuuksia ja tasoja, joihin yleisesti hyväksytyillä mittareilla mitattu keskivertofysiikka ei voi millään yltää. Tosin nykyinen muutosvauhti maailmassa kyllä huolehtii yleisenkin mielipiteen nopeampitempomisesta kehittymisestä kuin takavuosina.

Tuo taantumuksen voima on joka tapauksessa voitettava, tuo jota myös yleiseksi mielipiteeksi kutsutaan – jota ei tule väheksyä mutta ei pidä myöskään pitää pelätä ja pitää ehdottomana totuutena. Tuo voima pyrkii vakauttamaan ja pitämää paikallaan, tuottamaan yleistä turvallisuuden tunnetta johon on helppo tuudittautua. On osattava nähdä tuon mielipiteen taakse, mitä asenteita se sisäänsä kätkee.

On hyvä osata antaa anteeksi itsellemme sortumisemme, jos emme jaksu aina kilvoitella tavoitteemme ja ihanteidemme mukaisesti. Me kaikki putoamme monesti polvillemme kehityskaaremme eri vaiheissa.

Mitä enemmän meillä on erilaisia ihmisiä suhteita ja liittymäpintoja eri tahoille, sitä helpommin meiltä jää huomaamatta heikkouksiemme laatu suhteessa uusiin olosuhteisiin. Kiusaukset tai vastukset koettelevat aina heikkouksiamme muuttuvissa olosuhteissa eivätkä ne näyttäydy samankaltaisina kuin aiemmin olemme vastaavaa ongelmaa ehkä oppineet käsittelemään. Analogisesti ottaen nuo ”psykologiset virukset” muut-

ravat muotoaan kuten fyysiset bakteerit ja viruksetkin tekevät. Siksi on hyvä vahvistaa itseään kestäväällä arvomaailmalla, joka on ”ikuisuudesta kotoisin” ja jonka valossa kykenemme näkemään muuttuvissa olosuhteissakin ne hyökkäykset ja ansat, jotka pyrkivät puhkaisemaan suojavarustuksemme.

Tuo psykologisen kaikkivoipaisuuden ja voiman tunne, jota eri kautta voimme saada haltuumme ja joka eri tavoin vaikuttaa menestymiseemme tai kehittymiseemme henkisellä tiellä, on laadultaan erilaista riippuen mistä olemme ”voimamme” ammentaneet. Vallanhalu on eri muodoissaan keskeinen kiusaus, joka kohtaa hyvin helposti ihmistä, joka alkaa kehittyessään huomata itsessään kykyjä hallita itseään ja ympäristöään. Valtaan liittyvät myös arvovaltakysymykset, ja tuo kombinaatio on kautta aikojen ollut yksi keskeinen ongelmien aiheuttaja ihmiskunnassa. Yksittäiselle ihmiselle alkaa hänen kehittyessään helposti muodostua arvovaltakysymyksiä suhteessa ympäristöönsä. Hän sitoo ihmiskuvansa ja ihmisarvonsa toisten yläpuolella olemiseen tavalla tai toisella.

Toisaalta me olemme itse vastuussa joka päivä ympäristömme psyykkisestä laadusta. Olemme vastuussa siitä, riittääkö meillä henkilökohtaisesti anteeksiannettavaa runsaasti vai säästymmekö jatkuvalta mielemme pahoittamiselta. Metsä vastaa niin kuin sinne huudetaan, sanoo sananlasku. Kohtaamme liikkeelle päästämämme negatiiviset energiat päivittäisessä elämässämme psyykkisesti haastavina tapahtumina.

Kannattaa muistaa, että jokaista meitä loukkaavaa tai muuten satuttavaa tekoa, jonka joudumme kohtaamaan, olemme itse olleet luomassa. Arkipäivän taistoissa emme sitä välttämättä itse huomaa. Ennakkoluoloisuus, ihmisten luokittelu, aliarviointi ja vähättely, jopa viattoman tuntuinen lähimmäisten kustannuksella pilaileminen, silloin kun ei ymmärrä sen seurauksia, tuottaa

jatkuvia murhenäytelmiä, kuten jokainen varmaan saa lähes päivittäin lehdistä lukea.

Etenkin lahjakkaat potentiaalisen älytyökalun omistajat tarvitsevat hyvät käyttöohjeet työkaluaan varten. Älystä on tehty pitkälle itsetarkoitus tämän päivän maailmassa. Älyä ihannoidaan usein sokeasti, ymmärtämättä että sen käyttö tarvitsee hyvät käyttöohjeet. Älyn käyttöohjeet ovat kestävä, ihmisen kokonaisvaltaista henkistä kehitystä tukeva arvomaailma. Tuosta arvomaailmasta puhuvat kaikki ihmiskunnan eettiset ohjeet aina ihmiskunnan alkumäristä saakka, kulttuureista riippumatta – lyhyesti: elämän ja ihmisarvon kunnioittamisesta.

Mitä terävämpi äly, sen syvemmältä se viiltää. Sen pahemmin siihen myös itsensä satuttaa, jos tuon työkalun käyttöohjeita ei ole kunnolla sisäistetty. Jokainen henkisesti laiminlyöty lapsi ja laiminlyöty, kehittyvä nuori on potentiaalinen kärsimyksen aiheuttaja.

Elämälakeja kunnioittava arvomaailma ja ihmisarvon kunnioittaminen on jokaisen ihmisyyksilön perusoikeus, joka on kirjattu jo YK:n ihmisoikeuksien julistukseen. Se on aivan keskeinen asia toimivan yhteiskuntaelämän perustana. Ihmisarvon antaminen ja tilan antaminen lähimmäiselle ihmisenä kasvamiseen on terveen itsekunnioituksen perusta. Jos tuo itsekunnioitus järkkyy, järkkyy ihmiselämässä välittömästi moni muukin asia. Rakkaudettomuus, kykenemättömyys ymmärtää erilaisuutta ja ihmisen älyn ylenkatsominen ja aliarvioiminen on vakavimpia laiminlyöntejä mihin ihmiskunta on syyllistynyt. Kaikki ihmiskunnan suurimmat ongelmat johtuvat noiden perusoikeuksien puuttumisesta ja niiden polkemisesta. Ajattelemaan heränneet ja itseään etsivät ihmiset ovat sitä etujoukkoa, joiden kaikissa toimissaan tulisi ymmärtää vastuunsa, etteivät kierrätä piittaamattomuutta ja rakkaudettomuutta

lisäten noiden pimeyttä lisäävien energioiden voimaa.

Kun vääristynyt, sairastunut omakuva ei saavuta ympäristön hyväksyntää, alkaa tilanne helposti luisua kanssaihminen arvostuksen hankkimiseen psykologisia vip-paskonsteja hyväksi käyttämällä. Näihin liittyy myös henkisessä mielessä nopeutettu tuloskehitys, jossa ikään kuin ”henkistä dopingia” hyväksi käyttäen pyritään avaamaan psykologisia avaruuksia ennenaikaisesti – joko ylenkatseen ja ihmisiin pettymisen vuoksi tai sitten suoraan vallankäyttöön pyrkimällä, mikä johtuu edellisistä psyyken vammoista. Tällöin luisutaan jo mustaan magiaan. Nähdäkseni tämän materialistisen maailman rakkaudettomuudessa ja piittaamattomuudessa vammautuneet ja vahingoittuneet sielut ovat syyntakeettomia, ja siten annetaan anteeksi heillekin, sillä he eivät tiedä mitä tekevät. Suurimmaksi osaksi ihmiset tekevät pahaa ymmärtämättä tekevänsä pahaa. Ne, jotka ymmärtävätkin, tuskin ymmärtävät loppuun asti tekojensa merkityksiä.

Se, minkä meissä on avauduttava, se avautuu automaattisesti kestäväen kehityksen periaatetta noudattamalla. Alemman on pyrittävä ylemmäs. Tahtotila on kiihkeästi suunnattava saavuttamaan korkeamman maailman kansalaisuus. On uskotava, että se on mahdollista, ja seurattava mestareiden viitoittamaa tietä, itseään vähä vähältä kehittämällä ja ymmärtämällä itseään suhteessa ympäröivään maailmaan. On opittava maailman lainalaisuudet kaikkine muotoineen, ymmärtämällä heikkoutensa syyt ja kuinka vahvistaa itseään.

Kehittyminen on tajunnan kehittymistä meissä. Mitä laajemmin asioita alamme ymmärtää, sitä suurpiirteisempiä meistä saattaa tulla monien arkipäiväisten detaljien suhteen. Ne helposti varastavat arkipäiväisen ihmisen koko elämän energian. Meitä saatetaan syyttää laiminlyönneistä

ja taivaanrannan maalaamisesta meitä kietyneempien veljien taholta, jotka käyvät materian koulua omalla luokallaan. Ihmis-elämä pitäisi uhrata touhuamisen alttarille.

Tunnollinen perheenemäntä pitää paikat puhtaina, tekee ruuat, käy töissä ja siivoa vielä myöhäiseen iltaan käyttäen osan alkuyöstäkin loppumattomaan raadantaan – kadottaen usein suhteellisuudentajunsa: mikä on tarpeeksi, mikä menee siitä yli. Rooli on ohjelmoitu niin tiukasti, että se hallitsee elämän kaikkia osa-alueita eikä salli lepoa tekemättömien töiden paineessa.

Martta ja Maria -vertaus Raamatusta on joskus mietityttänyt. Miksi Mestari Jeesus puolusti Mariaa tämän sisarelle Martalle, kun hän moitti sisartaan Mariaa tämän

PALVELUKORTTI

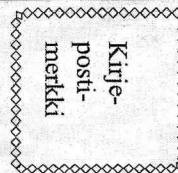
☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2007 alkaen
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

Ruusu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31
00150 HELSINKI

kuunnellessa opetusta Jeesuksen jalkojen juuressa.

”Martalla oli kädet täynnä työtä vieraita palvellessaan, ja siksi hän tuli sanomaan Jeesukselle: ’Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minun tehtäväkseni? Sano hänelle, että hän auttaisi minua.’ Mutta Herra vastasi: ’Martta, Martta, sinä huolehdit ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois.’” Luuk. 10:40–42

Mikä oli sitten tuo Marian hyvä osa? Luulen, että hän oli se potentiaali, joka pysyi ymmärtämään korkeampaa opetusta ja viemään sen sisältämää viestiä eteenpäin tuleville polville, siten omalla työllään jalostamaan ja opastamaan ihmisiä kehityspolkua ylöspäin. Tämä ei Martta-tyypille taas ollut luontaista, vaan hänen palvelunsa oli painottunut fyysisiin tehtäviin. Annetaan siis Martallekin anteeksi.

Me ihmiset olemme täällä eri tarkoituksia varten, mikä ei tietenkään tarkoita sitä, että emme ottaisi toisiamme huomioon. Mutta meille pitää antaa oma työrauhamme voidaksemme toteuttaa omaa sisäistä suunnitelmaamme, jolla parhaiten palvelemme maailmaa ja ihmiskuntaa. Liian usein liimaamme oman henkilökohtaisen maailmankuvamme toisen henkilön maailmankuvan päälle ja painostamme, jos se vain vallassamme on, tuota eri tavalla elämään orientoitunutta kopioimaan omat maneerimme ja tottumuksemme ja elämään meidän elämäämme – saadaksemme ehkä henkilökohtaisen mielenrauhan – kun kukaan eri tavalla ajatteleva ei ole vieressä meitä mahdollisilla kehitysimpulsseilla kiu-
saamassa.

Anteeksianto on kyky päästää irti itseseen kohdistuvista ns. vääryyksistä. Ovatko ne vääryyksiä? Koska ne ovat sattuneet tai satuttaneet, ne kuuluvat sille joka on ne kokenut. Mutta kuinka ottaa nuo ko-

kemukset vastaan? Onhan vastuksen kohtaaminen aina oppimistapahtuma. Riippuu henkilökohtaisesta nöyryysasteesta, kuinka paljon tuon vastuksen tuomaa opetusta sisäistämme.

Kohtalon isku on saanut meidät tolaltaan. Meidän on vapautettava itsemme ja sen aiheuttaja anteeksiannolla. Aiheuttaja on ollut joka tapauksessa aina karman välikappale suhteessa meihin kohdistuneeseen vääryyteen. Hän joutuu myös sovittamaan oman karmansa, josta meidän ei tarvitse huolehtia. Hän kohtaa sen ajallaan, kun aika on hänen kehityksensä kannalta otollinen. Kun vapautamme itsemme anteeksiantolla vaikka vain ajatuksella, me puramme negatiivisen energialatauksen kehityksemme tieltä.

Eino Leino sanoo runossaan Hymyilevä Apollo:

Ei paha ole kenkään ihminen,
Vaan toinen on heikompi toista,
Paljon hyvää on rinnassa jokaisen,
Vaikk’ ei aina se esille loista
Kas, hymy jo puoli on hyvettä,
Ja itkeä ei voi ilkeä;
Miss’ ihmiset tuntevat tuntehin,
Siellä lähell’ on Jumalakin.

100 vuoden takaa

Me tavalliset ihmiset olemme kaikki suuria lapsia, jotka otamme osaa elämän suureen leikinäytelmään. Mutta tehtävämme ei suinkaan ole aina pysyä lapsen kannalla, elämän johtavien voimien tahdottomina välikappaleina. Kerran tulee jokaiselle se aika, jolloin hän ”herää”, niin kuin kaikilla kielillä aina on kutsuttu itsetietoisien elämän alkamista. Tämä uusi elämä ei silloin tule ulkonaisesti loistavana. ”Herännyt” voi pysyä ulkonaisessa elämässä entisen osansa näyttelijänä, mutta hänen tietoisuutensa siirtyy näkymättömään maailmaan ja alkaa siellä elää ja toimia uudella, ennen aavistamattomalla tavalla. Hän hoitaa yhä tehtävänsä maailmassa yhtä tunnollisesti, jopa paljon tunnollisemmin kuin ennen, mutta se on hänelle kuitenkin tullut sivuasiaksi. Ennen oli hänelle aina tärkeätä, että jotakin näkyväistä ja suurta tulosta olisi kaikesta toiminnastaan; nyt hän käsittää, että kaikki ulkonainen on kuvaa ja vertausta ja sen tähden pieninkin asia on yhtä tärkeä kuin suurin. Pääasia ei ole, kuinka paljon saadaan aikaan vaan kuinka paljon voidaan ottaa oppia pienimmästäkin seikasta. Sille, ken käsittää, että ilot ja surut, voitot ja tappiot vain ovat osia suuresta elämännäytännöstä, käy elämän ulkonainen meno vähemmänarvoiseksi ja hän alkaa ikävöidä yhä elävämpää ja todellisempaa sisäistä elämää. Hän alkaa aavistaa sitä jumalallista todellisuutta, joka yhä enemmän vapautuu ajan ja paikan, ilon ja surun, aineen ja hengen vastakohdista ja tulee suureksi yhteiselämäksi, joka kussakin silmänräpäyksessä elää menneisyyttä, nykyisyyttä, tulevaisuutta – läheisyyttä ja kaukaisuutta – kärsimystä ja nautintoa eli toisin sanoen ikuista rauhaa.

V.H.V.

Jos katselemme teosofista liikettä ja miten se koettaa ihannetta lähestyä, huomaamme, että siinä liikkeessä on paljon työtä. Tämä liikkeemme on avarampi kuin raittiusliike ja muut yhteiskunnalliset pyrkimykset. Ja jos olemme tilaisuudessa tekemään työtä teosofian eteen, on se todella kasvattavaa. Mutta kaikella työllä, olkoon se sisäistä laatua tai enemmän ulkonaista, on arvoa ainoastaan sikäli kuin se tapahtuu ikuisuutta varten, kun emme pyydä mitään itsellemme vaan ainoastaan totuutta ja valoa, rakkautta ja veljeyttä koko ihmiskunnalle; kun emme sitä tavoittele, että itse tietäisimme totuuden ja että itse osaisimme rakastaa, vaan että totuuden valo loistaisi ihmiskunnassa ja että rakkauden lämpö tunkisi läpi koko maailman ja nostaisi ihmisten sielut ylöspäin siihen elämään, jossa kaikki ovat yhtä.

Kun näin epäitsekkäästi taistelemme ihanteen puolesta, silloin varmasti itsekin kuljemme eteenpäin, eli vielä lohdullisempaa on ajatella: ihmiskunta kulkee eteenpäin. Sillä me olemme pieniä osia ihmiskunnasta, mutta koko ihmiskunnassa ei ole muuta kuin yksi ainoa henki ja se ilmenee monessa tuhannessa ihmisyksilössä, ja kun sen hengen puolesta tehdään työtä, silloin ei henki kysy sitä tai tätä yksilöä, vaan voitto on aina koko ihmiskunnan, ja me aavistamme ikään kuin näyssä sen todellisuuden, että jokainen ihminen kerran on tuleva ihmiskunnan vaipahtajaksi.

Pekka Ervast, Tietäjä 1908

Tapahtumakalenteri syksy 2008

Ruusu-Risti r.y.

Merimiehenkatu 31, Helsinki

Yleisöesitelmät syksyllä 2008 sunnuntaisin klo 12.00

- 21.9. Jarmo Anttila: Totuuden etsimisen mielekkyys
- 28.9. Luetaan Pekka Ervastian esitelmä:
Jumalan äidin mysteeri
- 5.10. Jouko Ikonen: Johtaja ja Prometheus
- 12.10. Pekka Lehtinen: Sivistyskeskus Bagdad
- 19.10. Ari Salminen: Mystinen luonto kuvataiteessa
- 26.10. Sauli Siekkinen: Paracelsus ja homeopatian maailmankuva
- 2.11. Aslak Larjo: Kataarit – ”nuo puhtaatko?”
- 9.11. Oiva Solehmainen: H.P. Blavatskyn esoteerisen ryhmän mietiskelymenetelmä
- 16.11. Jarmo Ikola: Suuri Illuusio
- 23.11. Maria Sannamo ja Raili Hake: Kuoleman portti auki elämään
- 30.11. Raimo Hätönen: Miten voimme tietää elämämme tarkoituksen?
- 7.12. Rauno Rinkinen: Elämänpyörä
- 14.12. Joulujuhla

Esitelmät edustavat esitelmöitsijöiden omaa näkemystä.

Kirjasto ja kirjakauppa ovat avoinna klo 11.30 lähtien sekä kahvio esitelmien jälkeen.

www.ruusuristi.net

Kaikille avoin

ETSIJÄINPIIRI

Maanantaisin klo 18.30

22.9, 6.10, 20.10, 3.11, 17.11, 1.12 & 15.12

Tervetuloa!

Käynti sivuovesta

Tiedustelut:

Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707 tai

Aija Tuukkala, puh: 0440-623 145

Kaikille avoin

MEDITAATIORYHMÄ

Syyskaudella 2008 alkaen 21.9

sunnuntaisin klo 10.30 &

tiistaisin klo 19.30

Tervetuloa!

Käynti sivuovesta.

Tiedustelut;

Jarmo Ikola, puh: 050-5111 773

Jyväskylän ryhmä

Aittokalliontie 3, Halssila, Yleisöesitelmät sunnuntaisin:

21.9. klo 13.00	Jumala, Mikko Romppanen
26.10. klo 13.00	Naiseus ja Sofia, Liilia Siiberg
23.11. klo 14.00	Myötätunnon logiikka, Teija Solehmainen

Jooga: Tiistaisin klo 16-17.30 ja keskiviikkoisin klo 17-18.30 alkaen 16.9.08. (loppuen 5.11.) Osallistumismaksu 2 euroa/kerta. Ohjaajana jooganopettaja Liilia Siiberg, puh. 014-677004 ja 050-9111377. Oma alusta mukaan.

Lukupiiri: Joka toinen keskiviikko alkaen 17.9.08 klo 19.00. Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio 040-5795730.

Meditaatio: Kulaisen ajan meditaatio joka toinen tiistai klo 18-19.00. Alkaen 16.9.08. Vetäjänä Juha Korhonen 050-4631985.

Syksyn kurssit:

23.-24.8.08 Toipumisen taito –kurssi, vetäjänä Paula Ylä-Hokkala. La klo 10-16 ja su klo 10-15. Kurssin hinta 30 euroa, sis. lounaan (la) ja kahvitukset (la ja su). Ilmoittautumiset Vera Bräysylle 050-3581915 tai vera.braysy@pp.inet.fi

27-28.9.08 Uusi maan ravinto – läsnäolo, elämän portti, vetäjänä Jukka Hirvonsalo. La klo 10-17, su klo 10-16. Hinta 110 euroa. Ilmoittautumiset jukka.hirvonsalo@kolumbus.fi

Perjantaille voi varata yksityiskonsultaatioita .

21.-23.11.08 Meditaatio osaksi arkipäivää –kurssi, vetäjänä Oiva ja Teija Solehmainen. Pe klo 18-20, la klo 9.30-17, su klo 9.30-13.30. Hinta 30 euroa/työssäkäyvät ja 20 euroa/muut sisältäen lounaat ja kahvitukset. Ilmoittautumiset Oiva Solehmaiselle 0400-173527 tai Vera Bräysylle vera.braysy@pp.inet.fi tai 050-3581915.

Tampereen ryhmä

Esitelmät pääkirjasto Metsossa sunnuntaisin klo 13, luentosali 2

28.9.	Jumala, Mikko Romppanen
19.10.	Suuri illuusio, Jarmo Ikola
23.11.	Pelastaako Jeesus? Jarmo Anttila

Etsijäin piiri kokoontuu Ruusu – Ristin toimitiloissa Pinninkatu 42 A 23 keskiviikkoisin klo 18, seuraavasti; 24.9., 8.10., 22.10., 5.11., 19.11., 3.12. (muutokset mahdollisia)

Lainaamme ja myymme teosofista ja ruusuristiläistä kirjallisuutta yllämainittuina päivinä piirin kokoontumisaikoina.

FORUM NORDICUM HUMANUM

Syksyn 2008 ohjelma

Pv	Tilaisuus	Paikka
14.9.	Ruusunurkka Matinea Jarmo Anttila: juhlapuhe, lisäksi taiteellista ohjelmaa	Siilinjärvi
21.9.	Esitelmä Paramahansa Yogananda - Ajattoman viisauden lähettiläs, Merja Lännerholm	Kuopio
5.10	Esitelmä: Naiseus ja Pyhä Sofia, Liilia Siiberg	Kuopio
12.10.	Esitelmä: Parantajan päiväkirjasta, Jouko Ikonen	Kuopio
17. - 19.10	Seminaari Meditaatio henkisen kehityksen tienä, Oiva ja Teija Solehmainen	Siilinjärvi
19.10	Esitelmä Kuoleman kokeminen henkisenä herättäjänä, Oiva Solehmainen	Kuopio
2.11.	Esitelmä Kristustietoisuus, Martin Keitel	Kuopio
16.11.	Esitelmä Avautuminen rakkaudelle, Jaana Tengvall	Kuopio
23.11.	Esitelmä Hyvän ja pahan ikuinen taistelu? Mauri Lehtovirta	Kuopio
29. - 30.11.	Seminaari Henkisen astrologian alkeita 2.-osio, Paula Monto	Siilinjärvi
7.12.	Esitelmä Parantavat voimat yksilössä ja yhteisössä, Maria Sannamo	Kuopio

Esitelmät alkavat klo 15.00 ja ne pidetään Kuopion kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppatie 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta). Siilinjärven tilaisuudet järjestetään osoitteessa Asematie 12, Siilinjärvi. Tilaisuuksien järjestäjät: Ruusu-Risti ry (Siilinjärvi), ElämänOpisto ry, Kuopio, Parapsykologinen seura ja Teosofinen Seura ry

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden epätodesta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekeihin.